

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MAY 10th, 1963 — No. 595 — 18th YEAR OF PUBLICATION

DE BOEMERANG DER DISCRIMINATIE

door Dr. R. KOOISTRA

Niemand zal het ons kwalijk nemen als we dit artikel beginnen met een heel hartelijke gelukwens aan het adres van de Christian Labour Association of Canada vanwege de uitspraak van Chief Justice James C. McRuer in de Supreme Court of Ontario. Hoe verblijd waren we toen we vanmorgen in The Globe and Mail met grote letters aangekondigd zagen, dat de rechter van het Hoge Gerechtshof geen discriminatie kon ontdekken in een **labour union**, die zich baseert op Christelijke waarden! Om deze beslissing is veel gebeden. Daarvoor is hard gestreden. Er is ook veel voor geofferd. Een tamelijk kleine en een tamelijk zwakke groep is bijna boven vermogen getrouw geweest. En wij mogen in deze beslissing ook bovenal de hand van de Here zien. Wij mogen de Here, onze God, danken voor deze zegen aan de CLAC — en in haar aan heel het Calvinistische volksdeel en zo ook aan heel de natie — geschonken. Gerechtigheid verhoogt een volk. Dat geldt niet in de **laatste plaats** van gerechtigheid op sociaal en maatschappelijk terrein.

Elders in dit blad zal men wel iets meer over de juiste **toedracht** van deze zaak kunnen lezen. Wij willen ons hier beperken tot het maken van enkele kanttekeningen bij de geschiedenis.

Zoals men zich herinnert sprak **de Ontario Labour Relations Board** op 13 November 1961 uit, dat aan de CLAC geen **certification** kon worden verleend voor haar **local 52,** bestaande uit **construction workers** in dienst van de Tange Company in Trenton.

Het grote argument van de Ontario Labour Relations Board was dat de CLAC en dus ook haar **local 52** nog steeds discriminerend te werk ging. Er stond volgens dit bestuur wel in de **constitution** onder **artikel 6** dat "no applicant shall be refused by reason of colour, creed, race or national origin", maar men was er niet zo zeker van of dit in de praktijk kon worden gehandhaafd en zou worden gehandhaafd. Immers de statuten van de organisatie maken gewag van allerlei discriminerende "zaken", zoals "beginselen, die ons in de Bijbel geleerd worden, de Schepper, een door God gegeven wet en de regel dat de vergaderingen worden geopend met gebed, het zingen van een psalm of hymn en het lezen van de Bijbel." Daarom was de CLAC vol discriminatie en werd zij gediskwalificeerd in haar verzoek om certificatie.

Maar de CLAC ging in hoger beroep. Op 25 Maart j.l. gaven haar advokaten de heren B. J. MacKinnon en B. A. Kelsey een pleidooi dat drie uren vorderde en waarin veel van de "bewijzen" van de Ontario Labour Relations Board werden ontzenuwd. U heeft daarover in **The Guide** van April een tamelijk uitvoerig verslag kunnen lezen. Mr. MacKinnon haalde de boemerang voor het eerst te voorschijn, toen hij zei, dat de Board de anti-discriminatie wetgeving van Ontario gebruikt had om de CLAC te discrimineren en daarmee dus de wetgeving tegen haar klaarblijkelijke strekking in had gehanteerd. Bovendien werd betoogd dat de Ontario Labour Relations Act in art. 10 niet zegt, dat de Labour Relations Board certificatie reeds mag weigeren, als zij het **vermoeden** heeft dat een bepaalde organisatie discriminerend te werk gaat of kan gaan, of volgens de Board discriminerend is, **maar dat** de wet alleen uitdrukkelijk vaststelt dat geen certificatie zal worden verleend, **àls (indien)** de bedoelde organisatie (werkelijk) schuldig is aan discriminatie.

Het is nu gebleken dat de rechter van het Hoge Gerechtshof, Mr. McRuer voor een groot deel heeft ingestemd met de argumenten, gebruikt door de verdedigers van de CLAC. Uit het verslag van de Globe and Mail blijkt dat de Hoogedelachtbare Heer (als dit de juiste vertaling is van **His Lordship**) van mening was, dat als de CLAC geen certificatie zou verkrijgen omdat ze bepaalde Christelijke ethische en sociale beginselen op na houdt, het wel heel moeilijk voor hem zou zijn om te aanvaarden dat een **union**, die anarchisten, communisten en "discipelen van allerlei soorten geweld" onder haar leden telt, wel zulk een erkenning waardig geacht moet worden. **His Lordship** zei tenslotte: "Als ik **the Board** zou steunen in haar weigering om een bepaalde **union** erkenning te verlenen op grond van het feit dat de leden van die organisatie samen bidden, gedeelten uit de Bijbel lezen en psalmen en hymns zingen op hun vergaderingen, dan zou het resultaat van zulk een opvatting zijn, dat een union die er geen beginsel op na houdt voor ethisch of moreel verantwoord handelen en die de vergaderingen opent door uit de boeken van Marx te lezen en de rode Internationale zingt, wèl in aanmerking zou komen voor certificatie, maar een union die zich op eerstgenoemde wijze heeft georganiseerd, niet."

Hier zien we dus de cirkel gesloten.

De boemerang is teruggevlogen naar het hoofd van de man, wiens hand haar wegslingerde. In dit geval dus naar het hoofd van the Ontario Labour Relations Board.

* * *

De Ontario Labour Relations Board maakte haar beslissing om geen certificatie te verlenen op grond van het argument dat de CLAC in wezen een discriminerende organisatie was.

Nu heeft de rechter van het Hoge gerechtshof duidelijk verklaard, dat deze beslissing van de Ontario Labour Relations Board in wezen een discriminerend besluit is geweest.

* * *

Door deze uitspraak van het Hoge Gerechtshof is een heel belangrijke deur geopend voor allerlei Christelijke aktie in Canada. We mogen de CLAC dankbaar zijn dat zij de spits heeft afgebeten.

* * *

Want het is duidelijk dat deze beslissing niet alleen betekenis heeft voor de CLAC. Zij is een eerste stap in de richting van de erkenning van veelzijdigheid in de samenleving.

Tot nu toe is Canada een land met veel demokratie, maar met weinig vrijheid, behalve de vrijheid in het persoonlijke vlak. Er is tot nu toe maar één "community", die noodzakelijkerwijs kleurloos moet zijn, er zijn maar twee grote politieke partijen, die ook kleurloos moeten zijn en volgens velen moesten er ook niet meer dan die twee partijen zijn — er zijn maar twee soorten scholen, die door de overheid gesubsidieerd worden, voor de school ben je òf publiek-protestant òf bijzonder-Rooms-Katholiek (in Quebec is het juist andersom).

* * *

Er is nog zo'n boemerang in ons Canadese volksbestaan. Het is the Canadian Bill of Rights. Deze garandeert de vrijheid van godsdienst, van meningsuiting, van vergadering en vereniging en van de pers. Deze vrijheden zijn echter gebaseerd op een gemeenschappelijk vlak, nl. de erkenning van de oppermajesteit van God en de waardigheid van de menselijke persoonlijkheid. Heel dikwijls zien we deze Bill of Rights verdedigd op een wijze dat aan bepaalde groepen geen vrijheid wordt gelaten voor corporatieve aktie. Je bent toch vrij, zo roept men dan uit, in de neutraliteit van de algemene organisatie. Je bent vrij om een Christen te zijn op school, maar je bent niet vrij om een Christelijke school althans gedeeltelijk van je eigen belastinggeld te onderhouden. Al beantwoorden onze scholen in geen enkel opzicht aan wat men gewoonlijk onder "private" scholen verstaat, toch moeten ze "private" heten en als zodanig worden behandeld, omdat zij Christelijk zijn.

Precies zo ligt het op veel andere terreinen, als dat van de politieke partijen.

Het zal zaak zijn dat wij als Christen Canadezen van de steunpunten die ons in de bestaande wetgeving gegeven zijn een soortgelijk gebruik maken als de CLAC gedaan heeft in háár geval om zodoende de neutraliteit te doorbreken.

Er kan alleen leven komen in de demokratie als ze niet langer kleurloos wil zijn. De demokratie verkeert in nood. Het grote schip zit aan de grond. Wat wij moeten hebben zijn kleinere beweeglijke eenheden die de zeeën verkennen en straks het grote schip naar dieper water kunnen slepen.

* * *

Het is de grote verdienste geweest van de Hoogedelachtbare Heer McRuer dat hij zich van de eenvormigheid van de georganiseerde vakbeweging heeft gedistancieerd.

Onze taak zal het zijn nu op allerlei wijze deze winst uit te buiten door aan organisaties als de CLAC sterke (ook financiële) steun te verlenen. Eendracht in de kleine groep is heilzamer dan eenvormigheid en kleurloosheid van de massa.

Wij zijn er nog niet. De CLAC is er ook nog niet. Goliath is nog niet dood. David kan nog niet aan trouwen denken. Maar toch heeft de reus de steen tegen zijn harde kop gevoeld.

LAM VOOR JARIGE VORSTIN

Tijdens het defilé, dat Dinsdag 30 April voor de jarige Koningin Juliana bij het Paleis Soestdijk is gehouden, bood een afvaardiging van de Commissie Texelse Folflore de Koningin een echt Texels lam aan.

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (8)

DOOR REV. G. RIENKS

DE STRIJD OM EEN CONTINENT

a. Dreigend conflict op elke frontier.

In de jaren 1660—1700 waren Franse avonturiers steeds verder doorgedrongen in de Nieuwe Wereld, de loop volgend van de machtige Mississippi-rivier of zich een weg banend in de wildernis van het Westen. Zij waren daarbij vervuld van één droom — de grootheid van het Franse koloniale imperium.

Maar als vanzelfsprekend moesten ze daardoor in botsing komen met andere kolonisten die voet aan wal hadden gezet in dit continent, namelijk **de Engelsen.** En het duurde niet lang of op elke frontier werd het conflict steeds dreigender.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie is het goed het bijgaande kaartje eens wat nauwkeuriger te bezien. De gearceerde lijn geeft de grens aan tussen het Spaanse en het Franse gebied, de stippellijn die tussen het territoir van de Fransman en de Engelsman. Daarbij is het gemakkelijk te zien dat er vooral drie punten waren waar men op elkaar zou botsen — **in het Noorden** rondom de Hudson Bay, **in het Noord-Oosten** — Acadia (Nova Scotia), **in het Oosten** — de 13 Engelse kolonies langs de kust, terwijl de vruchtbare vlakte van de Mississippi en de Ohio in handen waren van New France.

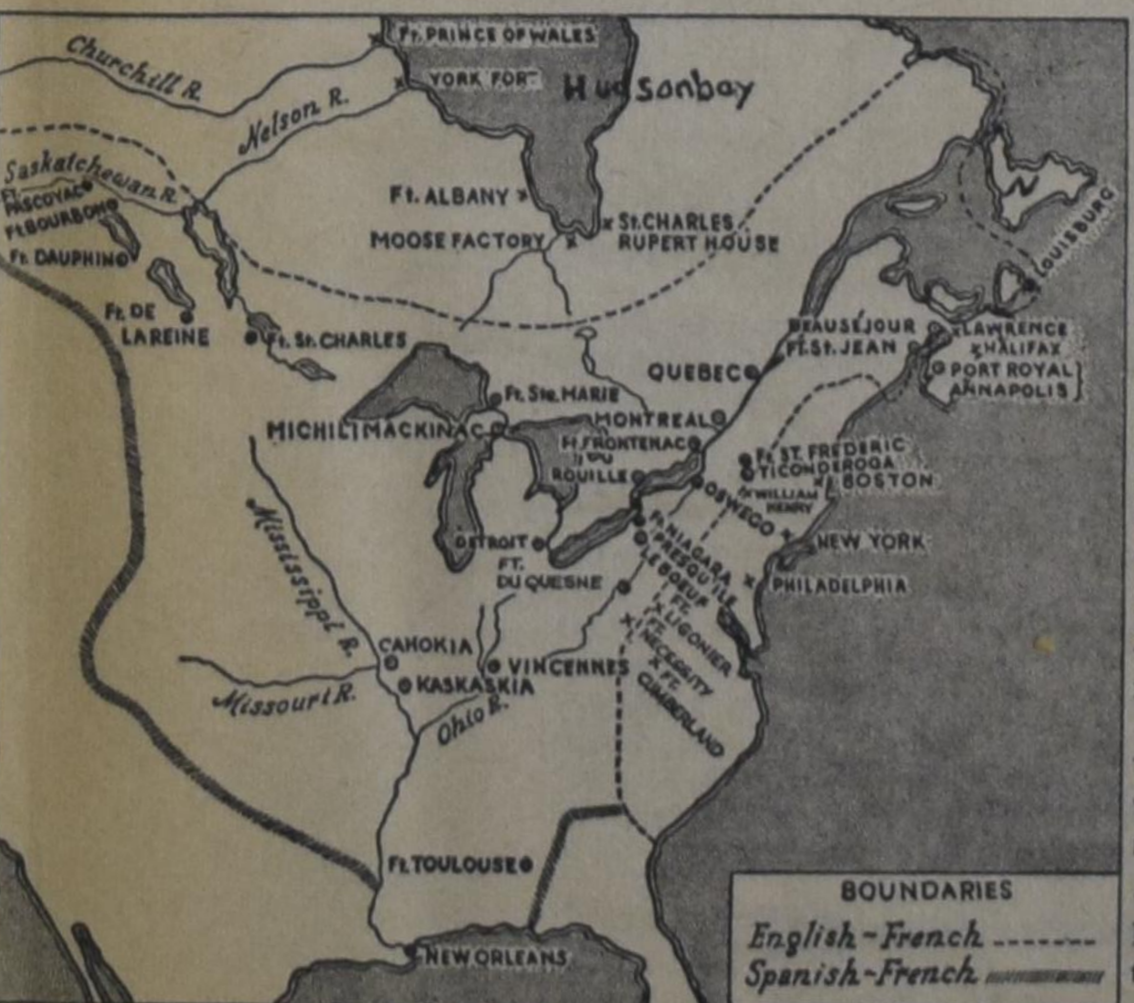
Maar elk van deze gebieden heeft zijn eigen geschiedenis. Daarover in 't kort iets in deze schets.

De Hudson Bay

Deze immense baai — 1000 mijl van Noord naar Zuid, en 600 mijl breed — werd ontdekt door Henry Hudson in 1610. Hudson was ook degene die, in dienst van de Heren der Oost-Indische Compagnie, de Hudson-rivier ontdekte. De Hollanders stichtten daar Nieuw-Amsterdam, het tegenwoordige New York. De tocht naar de Hudson-baai in het Noorden had een noodlottig einde. Hudson overwinterde er met zijn mannen, maar toen de voorraden opraakten brak er muiterij uit. Hudson en zijn zoon John en enkele zieken werden in een open boot aan hun lot overgelaten op 22 Juni 1611 en zo vonden ze de dood.

Het was heel wat jaren later, 1658—'60, dat twee coureurs-de-bois, typische vertegenwoordigers van de avonturiers-geest van New France, Groseilliers en Radisson, over land de baai **bereikten en zich** realiseerden welke betekenis de Hudson-baai kon hebben voor de pelshandel. Hier omheen lagen de beste gebieden voor de beverjacht en het vervoer over zee zou veel minder kostbaar en riskant zijn dan de lange moeizame **routes** over land. Enthousiast keerden zij terug naar Quebec, maar de Gouverneur had er geen oren naar. Verbitterd verlieten de beide mannen de kolonie en zochten in Engeland steun voor hun plannen. Dit gelukte, vooral van de zijde van Prins Rupert, een neef van de Koning. Een expeditie werd uitgerust en in 1670 werd de Hudson Bay Compagnie opgericht, een Compagnie die **gedurende twee** eeuwen mede haar stempel zou zetten op Canada's geschiedenis.

Inderdaad waren de voordelen van deze Compagnie vele en ze eiste alle gebied waarvan het water afliep in de baai voor zich op. Dit gebied was niet te overzien. Let maar eens op de Churchill- en de Nelson-rivier op het kaartje. Het is te begrijpen dat deze Hudson Bay Compagnie in Engelse handen een voortdurende bedreiging vormde voor New France. Herhaaldelijk zijn dan ook vanuit Frans Canada pogingen gedaan om deze posten langs de baai op te ruimen. Daar is b.v. de moedige d'Iberville, die in 1686 met zijn mannen een afstand van 600 mijl aflegt — per kano en op sneeuwschoenen — en geheel onverwachts deze posten overvalt. De macht van de **Compagnie was dan ook** zo goed als gebroken, was het niet dat in 1713 Frankrijk, als gevolg van een **ongelukkige oorlog in** Europa, het recht van Engeland op deze gebieden officieel erkende.

Engelse en Franse machtsverhoudingen in Noord-Amerika, 1700—1760.

Newfoundland, Acadia

Een tweede frontier van voortdurende twist lag in het Noord-Oosten. Op het kaartje kunt U zien dat Newfoundland (N.) Engels bezit was. Inderdaad was het een Engelse kolonie sinds 1610. Toch waren de nederzettingen niet erg bloeiend. De vissers die vanuit Europa ieder jaar tochten maakten naar de visrijke banken voor de kust, verzetten zich tegen kolonisatie, omdat ze bang waren dat de vaste bewoners beslag zouden leggen op de beste stranden voor het dragen van de vis. Het was door het toenemend gevaar van de zijde van New France dat Engeland de noodzakelijkheid inzag van blijvende kolonisatie op Newfoundland.

En ook hier was het dat bij de Vrede van Utrecht in 1713 de rechten van Engeland werden vastgelegd. (Vervolg op pag. 2)

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Henry Hudson aan zijn lot overgelaten in een open boot — 1611.

VAN ZEE TOT ZEE

(Vervolg van pag. 1)

Een andere twistappel in dezelfde N.O. hoek was **Nova Scotia** — of, zoals het oorspronkelijk heette, Acadia. Was het in handen van de Fransman, dan was het een bedreiging voor de Engelse kolonies ten zuiden daarvan. Was het in handen der Engelsen dan was het een dodelijk gevaar voor de toegangspoort van New France — de St. Lawrence-rivier. Van ouds was het een Franse nederzetting met Port-Royal als centrum. Het werd herhaaldelijk veroverd en heroverd. De rustige, nijvere bevolking was een speelbal van de grote politiek. In 1710 werd het weer Brits bezit. Port Royal werd Annapolis Royal genoemd en natuurlijk bleef ook dit gebied bij het vredesverdrag van 1713 onder Engeland. Frans Canada echter hield het recht op Ile Saint Jean — het tegenwoordige Prince Edward Island — en Cape Breton Island.

Op dit laatste eiland bouwden de Fransen Louisburg, een vestingstad en tegelijk een vooruitgeschoven post van de cultuur van Frans Canada. Het moest de weg naar het hart van het Franse imperium openhouden. (Zie kaartje.) Het was te begrijpen dat Louisburg een doorn was in het oog van de Engelse kolonies en van Engeland zelf. Bij de steeds weer oplaaiende strijd werd dan ook Louisburg verwoest in 1745.

De 13 Engelse kolonies

Het bolwerk van de Engelse macht in de Nieuwe Wereld lag in de 13 kolonies langs de Atlantische kust. Zij strekten zich uit van Acadia tot aan Spaans Florida. Uiteraard is het onmogelijk de geschiedenis van Canada los te maken van die van onze Zuiderburen en het zou goed zijn daaraan ook in "Calvinist-Contact" in de toekomst eens aandacht te besteden om een beter inzicht te krijgen in de ontwikkeling van het Amerikaanse denken.

Hoewel de kolonies onderling nogal verschilden, was de structuur in het algemeen democratisch. Er was wel in elke provincie een Gouverneur, benoemd door de Kroon, maar daarnaast was een zekere volksvertegenwoordiging, die terdege invloed uitoefende. Grotendeels behartigde men z'n eigen zaken, onafhankelijk van het moederland. Het waren vooral deze kolonies die de macht van New France zouden breken.

Er waren verschillende oorzaken van het conflict. Naarmate de expansie van de Engelse en Franse macht in Amerika toenam, moest de botsing heftiger worden. Daarbij was de strijd in de Nieuwe Wereld vaak een onderdeel van oorlogen in het oude Europa. Ook speelden religieuze tegenstellingen daarin een rol. New France was Rooms Katholiek en New England zeer overwegend Protestants. En daar was de rivaliteit in de pelshandel. Tot dusver waren het de Iroquois-Indianen — bondgenoten van de Engelsen — geweest die de Franse routes bedreigden. Maar nadat de macht van deze stammen was gebroken kwamen de eigenlijke vijanden tegenover elkaar te staan — de Fransman en de Brit.

Tenslotte was er nog één grote factor waardoor het voor beide partijen een strijd om het levensbestaan werd. De pelshandel was het levensbloed van New France, maar de dichtbevolkte kolonies aan de kust kregen behoefte aan ruimte. Men vond wegen door het Appalachen-gebergte, die een natuurlijke barrière hadden gevormd en de pionier begon zijn lange opmars naar het Westen. Hierbij stootte hij onmiddellijk op die andere barrière — het uitgestrekte imperium van New France. En daarmee begon de laatste ronde in de strijd om een continent.

Supreme Court vernietigt beslissing van de Ontario Labour Relations Board

Zoals bij het verschijnen van dit nummer van ons blad wel algemeen bekend zal zijn, heeft de Supreme Court of Ontario de beslissing van de Ontario Labour Relations Board vernietigd, waarbij aan de Christian Labour Association of Canada certificatie was geweigerd.

Dit is meer dan een interessante toevoeging aan de Canadese jurisprudentie. Het is de erkenning van het bestaansrecht van de christelijke organisatie. Dr. R. Kooistra heeft in het hoofdartikel van dit nummer uitvoerig aandacht aan dit feit besteed. Hieronder laten wij (onvertaald) de conclusies van de Chief Justice J. C. McRuer volgen, doch eerst willen wij iets uit de overwegingen vermelden, dat blijk geeft van logische redenering en toch voor velen een herinnering zal zijn aan het Christelijk karakter dat men Canada offincieel wil geven. Mr. McRuer wees er op toen hij het feit besprak, dat de vergaderingen van de CLAC met gebed en Schriftlezing worden geopend (iets wat in de ogen van de Ontario Labour Relations Board discriminerend is). De Wetgevende vergadering, aldus Mr. McRuer, die de Labour Relations Wet aannam, heeft haar bijeenkomst indertijd met gebed geopend. Bovendien worden de vergaderingen van de volksvertegenwoordiging iedere dag met gebed geopend. Het Engelse volkslied, dat als Canadees volkslied wordt gebruikt, is een gebed. En tenslotte zegt de Canadese Bill of Rights in hoofdstuk 44, "dat het Canadese volk staat op beginselen, die het hoogste gezag (the supremacy) van God erkennen." Dit hoogste gezag wordt eveneens erkend in de eden, die Hare Majesteit's rechters en ministers moeten afleggen.

Daarmede heeft de rechter niets nieuws verteld, doch niettemin is de herinnering aan deze dingen zeer heilzaam. Deze overwegingen waren blijkbaar aan de Ontario Labour Relations Board niet alleen voorbijgegaan, maar waren nota bene enkele van de gronden, waarom aan de christelijke organisatie het recht werd ontzegd erkenning te ontvangen.

Enkele conclusies waartoe the Chief Justice Mr. McRuer kwam, waren de volgende:

My conclusion is that neither Constitution nor the declared practices and principles of the union bring it within the prohibitions of the relevant statutes. It is not to be overlooked that the statutes do not prohibit discrimination but only discrimination on certain stated grounds. All trade unions discriminate against members who will not subscribe to certain doctrines or beliefs of trade unionism. In the broad sense these could be called creeds but they are not creeds as I construe the meaning of the word "creed" in the statutes. As I have emphasized, what is prohibited is certification of a trade union that "discriminates against any person because of his creed." This is a restrictive clause and must be interpreted accordingly.

My conclusion is that the Board erred in three main respects:

(a) in coming to its decision it resorted to evidence that was given before the Board at hearing of applications for certification by the same union in 1954 and 1958 when the union was differently constituted and the Board was differently constituted;

(b) the Board misinterpreted the meaning of the statute as applied to the Constitution and by-laws of the union;

(c) there was no legal evidence on which the Board could base its findings that the union was discriminatory within the meaning of the statute.

An order go quashing the order of the Board with costs.

Familieberichten

Wij zouden er bij onze lezers op willen aandringen familieberichten vroegtijdig aan ons op te geven. Meermalen moeten wij berichten zoals een huwelijksaankondiging of een huwelijksjubileum veranderen en in de verleden tijd plaatsen, omdat de opgaven ons te laat bereiken.

Ons blad gaat 's Woensdagsmiddags op de post. Opgaven voor advertenties moeten daarom 's Maandags in ons bezit zijn. In het belang der feestvierenden zouden wij daarom op vroegtijdig inzending willen aandringen.

Administratie C.C.

FAILLISSEMENTEN IN CANADA IN 1962 MET BIJNA 20% GESTEGEN

Volgens een publikatie van het Bureau of Statistics in Ottawa was het aantal faillissementen in Canada in 1962 19,8% hoger dan in het daaraan voorafgaande jaar. Het totaal passief beliep $ 147,5 miljoen tegen $ 116,5 miljoen in 1961. Van het totaal aantal faillissementen van 3185 kwamen er 1692 in Quebec voor, in Ontario 1177, in de Prairieprovincies 177 en in Brits Columbia 109.

De meeste slagen vielen in de handelssector. Het aantal faillissementen steeg hier van 1234 in 1961 tot 1495 in 1962; met name had de handel in voedingsmiddelen, auto-onderdelen, kleding en ijzerwaren het in 1962 moeilijk. Het totale passief in deze sector steeg van $ 46,2 miljoen in 1961 tot 51,1 miljoen in 1962.

Er gingen verder 325 industriële bedrijven failliet tegen 285 in 1961. Het passief steeg hier van $18,7 tot $28,4 miljoen. In de bouwnijverheid steeg het aantal faillissementen van 370 tot 572. Het totale passief nam toe van $23,7 miljoen tot 27,4 miljoen. In de financiële sector gingen 82 bedrijven failliet tegen 69 in 1961. Het passief steeg van $5,1 tot 13,3 miljoen. In de dienstverlenende sector beliep het aantal faillissementen 476 tegen 402 in 1961. Het totale passief steeg hier van $11,6 tot $16,4 miljoen.

(N.C.K.v.K.)

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

VERGISSING EN VERWONDERING

Winkel en Aartswoud zijn een paar dorpen in de kop van Noord-Holland, waar de bevolking bijna uitsluitend uit vrijzinnigen bestond.

Van Nieuwe Niedorp naar eerstgenoemde plaats is een weg waaraan twee huizen stonden, waar ik altijd belangstelling voor had.

Het ene stond in een prachtige fruittuin, en het andere droeg de naam "Sophia".

Ik stelde mij voor, dat de bewoners van het eerste welvarende lieden waren en dat de man die het tweede bouwde een filosoof was.

Als ik een Elisabethbode presenteerde, hoopte ik altijd, dat ik zou worden uitgenodigd binnen te komen, wat echter maar zelden gebeurde.

Maar langzamerhand leert men allerlei foefjes om dat doel toch te bereiken, en zo gelukte het eens het eerste huis binnen te gaan.

Het bleek bewoond door een oude weduwe, die echter nog kras genoeg was om met haar ongetrouwde zoon huis en bedrijf in zeer goede conditie te houden. De vrouw ontving mij vriendelijk, en onder het genot van een kopje thee vertelde ze, dat ze niet vaak ter kerke ging omdat het hier zo vrijzinnig was. "En ik ben orthodox, ziet u. Ik kom hier niet vandaan maar ben in Gelderland geboren. Daar gaan de mensen wel naar de kerk, maar hier... neen dat is niets."

Ik luisterde geïnteresseerd naar deze "zuster in het geloof" en knikte instemmend onder haar verhaal. Ze was spraakzaam genoeg en eindigde met de woorden: "En daar komt bij, dat de kerk hier zo raar doet."

"Hoezo, mevrouw?"

"Nou, ik kreeg de kerkvoogd bij mij en die wilde, dat ik kerkelijke bijdrage zou betalen, maar dat doe ik niet."

"Maar mevrouw, dat is toch niet zo raar, de kerk kan van de wind niet leven, en het schijnt mij toe, dat u wel in staat bent iets bij te dragen."

"Nou ja, dat wel hoor, maar ik heb dat afgekocht, en ben helemaal niet verplicht wat te geven."

"Hè, hebt u dat afgekocht? Kan dat ook?"

"Ja, want toen we belijdenis zouden doen, wilde dominee dat we kerkelijke bijdrage zouden betalen als wij lid werden. De meesten zeiden, dat niet van plan te zijn en er dan maar van af zagen, en toen zei dominee, dat als wij een 'gift ineens' gaven het ook goed was. En toen heb ik een rijksdaalder gegeven."

Gelukkig wist ik mijn gezicht in de plooi te houden en vroeg effen: "Wanneer was dat, mevrouw?"

"Laat eens kijken, ik was toen 24 en ik ben nu 72."

Ik heb haar vriendelijk bedankt voor de thee en vertrok; maar ik heb altijd nog spijt, dat ik haar niet heb aangeraden alle dagen Psalm 119:18 te zingen.

Met enige moeite kwam ik ook in het andere huis terecht. De man woonde alleen en was weinig spraakzaam. Een diepe denker, stelde ik vast.

Om wat op dreef te komen zei ik: "U woont hier mooi aan de Niedorper weg."

"Je vergist je, het is de Winkeler weg."

"O zo, maar u hebt een mooi huis laten zetten."

"Je vergist je, ik heb dit huis gehuurd."

Dat was vergissing nummer twee.

"O, maar u werd mogelijk bekoord door de naam die erop staat. Wijsheid is toch een grote schat. U leest wel veel zeker?"

Met zijn domme ogen staarde de man mij aan en zei: "Daar hou ik niet van. Hoe kom je erbij?"

Dat was nummer drie. Mogelijk heb ik mijn plicht wel verzuimd, maar ik was sprakeloos en verdween.

Op een avond in augustus hielden we (een broeder evangelist en ik) straatprediking in Winkel. Het was zijn beurt en ik lette op het gehoor. Dat was niet talrijk, maar ik zag wel sommigen om een hoekje van hun huis staan. We stonden voor een net burgerhuis. De gordijnen waren niet gesloten en het electrische licht liet een mooie woonkamer zien, waar een dame zat te borduren.

Mijn makker sprak met vuur over de Here Jezus en Zijn verzoenend sterven.

De dame legde haar werk neer en kwam in de deur staan luisteren. Met aandacht, naar het mij voorkwam. De evangelist ging verder en zei, dat Jezus niet dood was, maar uit het graf verrezen...

Toen hij zover was sloeg de deur dicht en zij nam haar borduurwerk weer op.

Ik werd herinnerd aan Paulus op de Areopagus. "Toen hij nu over de opstanding der doden sprak spotten sommigen daarmee."

Ik nam mij voor, eens met haar te praten want zij scheen mij intelligent. De volgende dag belde ik aan en zij kwam zelf voor.

"Mevrouw, ik zou u wel eens willen spreken, kan dat?"

"O jawel hoor, kom er maar in."

Zonder omwegen begon ik: "Wij hebben hier gisteravond een straatprediking gehouden, en ik zag dat u geïnteresseerd luisterde, maar op een gegeven moment deed u de deur dicht. Was u het oneens met de spreker?"

"Och, dat weet ik niet, maar ik werd koud."

Uit het veld geslagen begon ik maar wat te stamelen over de weinige belangstelling voor het evangelie in Winkel.

"Ja, dat kunnen jullie gerust laten hier, er is hier niemand die daar interesse voor heeft," zei ze.

Ze had gelijk, en het was in Aartswoud niet beter.

Daar staat een oude kerk met een toren zonder spits. Met zegt, dat telkens als er weer een spits op wordt geplaatst, de bliksem er in slaat, en daarom heeft men de pogingen maar opgegeven.

Hoe het zij, de kerk is groot en kan gemakkelijk meer dan een half duizend mensen bevatten. In de dorpel boven de brede deuren staat het woord van Paulus uit Col. 3 : 1: "Zoekt de dingen die boven zijn."

Een ouderling woonde er dicht bij, en ik bezocht hem een keer. Hoe weinig belangsteling men ook heeft voor het evangelie, men wil wel eens kennis maken met die half idiote predikers ervan.

Al spoedig vroeg ik de man: "Gaat u weleens naar de kerk, mijnheer?"

"O ja, het is mijn beurt soms, want ik ben ouderling en dan moet dat wel eens een keer, maar het is anders niet veel gedaan met dat kerkgaan hier, er komen er maar een stuk of wat, en de meesten komen er nog niet goed."

"Hoe zo?" vroeg ik.

"Nou, die komen er om een nieuwe jurk of een mooie hoed te laten zien."

"En gaat u dan die dames vermanen? U bent ouderling."

De man lachte luid: "Kun je begrijpen. Neen neen. Maar ik merk het al, u bent nogal fijn, maar u weet ook wel, dat Noord-Holland geromaniseerd wordt, en dat is fout. De roomsen kopen al het land op, dat ze bemachtigen kunnen, en we hebben hier tachtig bunder land bij de kerk, dat we van de vaderen geërfd hebben, dat moeten we houden, zie je."

Ik kon niet nalaten scherp te worden en zei: "Dat is zo. Maar mijnheer, we hebben ook nog wat anders van de vaderen geërfd."

Verwonderd zag de man mij aan en vroeg: "Wat dan?"

"Wel, de belijdenis dat Jezus Christus is gekomen om zondaren zalig te maken, en daar gingen die vaderen voor op het schavot en de brandstapel, maar dat bent u wel niet van plan, denk ik."

Weer lachte de man luid: "Ik kijk wel uit, neen neen, maar die tachtig bunder land, zie je, die moeten we houden."

Dat was de kerk in Aartswoud.

Ik dacht soms: Dit is het einde. De spits is er af en we moeten de pogingen maar opgeven om die er weer op te plaatsen.

Maar zulke overleggingen rekenen niet met de Geest des Heren die (als de wind) blaast waarheen Hij wil.

Ik zag hier tot mijn verwondering grote dingen gebeuren. Niet door mij of door mijn arbeid, maar door de Geest waarom de synode der Herv. kerk bad.

Er woonde in dit dorp iemand anders, waar ik wel eens kwam. De mensen waren ook vriendelijk maar ultra vrijzinnig. De vrouw ging soms nog wel eens ter kerk, maar de man had dat allang opgegeven. Ze hadden echter een zoon, die wel belang in de godsdienst stelde, en in Driebergen studeerde voor W.I.K.A. in "De Horst". Ik had van dit instituut wel gehoord, maar van een zijde die weinig vertrouwen in de godsvrucht van Prof. Banning en zijn vrienden had.

Na enige tijd was ik weer eens op dit dorp, en de man waar ik was vertelde, dat hij zondag naar de kerk was geweest. Dat was een vreemde gebeurtenis in zijn leven.

"Was er wat bijzonders te doen?" vroeg ik.

"Ja, die jongen van Tromp preekte en de kerk was vol. Iedereen wilde wel eens horen wat hij te zeggen had."

"Waar preekte hij over?"

Dat weet ik niet meer, want, zie je, ik ben in de bijbel helemaal niet thuis, maar hij had het over doodsbeenderen, geloof ik, maar ik heb er niet veel van begrepen, want het was de eerste keer dat ik een kerk van binnen zag."

Ik bedankte de man voor zijn inlichtingen en ging de aspirant W.I.K.A. opzoeken. Ik had hem niet eerder ontmoet, maar de kennismaking was bijzonder hartelijk.

"U durft wat aan om hier over Ezechiel 37 te preken," merkte ik op.

"Als wij die moed niet hebben, blijft de Hervormde kerk in Noord-Holland een dal van dorre doodsbeenderen."

"U hebt gelijk, maar verwacht u geen tegenstand van vrijzinnige predikanten als die van Wognum, die gezegd heeft, dat de geest van de Veluwe over de Hervormde kerk vaardig is geworden?"

"Hij vergist zich, we zullen meer last krijgen van de gereformeerdebonders dan van de gereformeerden."

"Maar vele gereformeerden wantrouwen deze ontwikkeling."

"Ik denk het wel, maar gelooft u ook niet, dat zij zullen invallen als wij zingen:

"Jezus Uw verzoenend sterven,
blijft het rustpunt van ons
hart."

Ik nam afscheid van deze jonge strijder met de verzekering, dat het mijn gedurig gebed zou zijn.

C. Sluys.

Los Gatos, California.

Avondmaal

Ze stonden,
de lege handen
gebonden
door de zonden
totdat ze Jezus
vonden, Die
hen bevrijdde
van hun banden.

Eet dan — en drinkt,
en weet
dat Jezus voor U leed.

Gemka.

FRIESE KERKDIENST IN GRAND RAPIDS

De heer J. Faber, student aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church te Grand Rapids, Mich., hoopt zondag 12 mei a.s. voor te gaan in een Friese dienst in de Franklin Christian Reformed Church, Franklin Street te Grand Rapids.

De heer Faber is een geboren Fries doch hij heeft slechts alleen zijn kinderjaren in het Heitelân doorgebracht. Doch vooral nadat hij Oenkerk, het dorp van zijn jeugd, had verlaten, is de belangstelling voor zijn geboortetaal gegroeid. Deze interesse vond een academische uitweg toen hij gedurende zijn theologische studie aan de Vrije Universiteit Friese colleges kon lopen. Onder het gehoor van professor Fokkema heeft hij zich vooral bezig gehouden met de culturele aspecten van het Middelfries. Overigens, ook reeds voor zijn V.U.-tijd had hij zich jarenlang de gewoonte aangemeten om zich zo zuiver mogelijk in het Fries uit te drukken. Bij zijn ouders in Ingersoll, Ontario, wordt het Fries eveneens in ere gehouden en ook in huize Faber te Grand Rapids tuiten de muren soms van het Fries!

De heer Faber studeerde aan het Calvin College te Grand Rapids, waar hij zijn Bachelor of Arts degree verwierf; hij studeerde vervolgens vier jaar theologie aan de Vrije Universiteit. Verleden jaar beëindigde hij zijn studies te Amsterdam. Gedurende de zomer van 1962 was hij werkzaam in de gemeente van de Christian Reformed Church te Ingersoll, Ont. De heer Faber hoopt zijn studie aan de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church dit voorjaar te beëindigden.

't Wordt Lente

Hoog is er de blauwe lucht
boven nog kale bomen,
Maar nog hoger gaat de vlucht
van mijn wondere dromen.

In de zachte morgenlucht
werd de dag weer herboren;
Een strelende windezucht
gaat in dit al verloren.

Een jubelend vogellied;
en gouden zonnestralen . . .
Zijn dat soms de klanken niet
van lente's blijde talen?!

Wilma Jonkheer

DUTCH IMMIGRANT SOCIETY

TE GRAND RAPIDS, MICHIGAN

SAMENBUNDELING VAN GEZOND INITIATIEF

Niemand weet eigenlijk precies hoe het is begonnen, maar op een gegeven ogenblik was het er: de Dutch Immigrant Society te Grand Rapids, Michigan. Het begin schijnt iets met kerkdiensten in de Nederlandse taal te maken te hebben, een onderwerp dat waar ook maar Nederlandse immigranten samen zijn, stof tot discussie oplevert. Hoe dan ook: Grand Rapids bezit een Nederlandse immigrantenvereniging, een bloeiende vereniging die om en nabij de 800 leden telt. Kerkdiensten houdt de vereniging uiteraard niet, maar wel bijeenkomsten in het Nederlands om b.v. de Kerst- en Paasfeesten gezamenlijk te overdenken.

Zo'n Nederlandse vereniging in Grand Rapids is op zichzelf niet zo heel verwonderlijk, want Grand Rapids heeft vele banden met Nederland, ja misschien is deze stad wel de meest-Nederlandse stad van de Verenigde Staten. Honderden Nederlanders zijn in de na-oorlogse jaren in Grand Rapids en andere steden in de staat Michigan neergestreken. Het Nederlands heeft vele tientallen jaren het kerkelijk leven van deze streek gekleurd. Immers nog minder dan een halve eeuw geleden waren de meeste diensten Nederlandse diensten en het Engels hing er maar zo'n beetje bij. Gelukkig is dat nu anders, maar het blijft een feit dat de overschakeling op het Engels in de Amerikaanse immigrantengemeenten zeer langzaam aan is gegaan! Rondom 1950 werden nog iedere week zes kerkdiensten in Grand Rapids in het Nederlands gehouden, doch geleidelijk is dit aantal in de vijftiger jaren ingekrompen.

Echter, een taal is meer dan alleen maar een kwestie van woorden en klanken; de taal is ook verbonden met het gevoel, de stijl, de leefwijze, de geschiedenis en de plaats van herkomst: het oude vaderland. Dat was welicht één van de redenen dat een argeloos geopperde gedachte — om een Nederlandse Kerstwijding te houden — veel weerklank vond. Er werden enige hoofden bij elkaar gestoken en er ontstond een comité, waarin o.a. zitting namen de heren H. Hasper, H. de Lugt, C. J. Peters, D. Tuininga en J. Witte. De Kerstwijding werd gehouden en er volgden in de loop der jaren heel wat van dergelijke bijeenkomsten. Zonder ook maar in het minst volledig te willen zijn noemen we ds. Haverkamp, ds. H. de Moor, prof. dr. M. H. Woudstra, ds. A. B. C. Hofland, ds. Jac. Geuzenbroek die tijdens Kerst- en Paasbijeenkomsten hebben gesproken.

Het bleef niet alleen bij Kerst- en Paasavonden. Ook op Hervormingsdag werd eens een bijeenkomst gehouden en daar sprak toen de toen nog theologische student Mr. M. de Berdt, die thans als zendelingspredikant namens de Christian Reformed Church in Japan werkzaam is. De heer De Berdt was eerst rooms-katholiek geweest en heeft toen in die bewuste bijeenkomst gesproken over de betekenis van de Reformatie. Een andere keer sprak de heer Goei, een Chinees-Nederlandse immigrant met een Indonesische achtergrond, over de betekenis en de positie der Chinezen in Indonesië, een onderwerp dat gezien de vele ex-Indiëgangers onder de immigranten wel in de smaak viel.

Weerklank.

De mensen die aan de activiteiten van de Dutch Immigrant Society leiding geven, hebben steeds een open oog voor nieuwe ontwikkelingen in het immigrantenleven in de Verenigde Staten en Canada. Ze hebben veel waardering voor de christelijke school en staan positief tegenover een tweetalig kerkelijk blad als Church and Nation, waarvan menig proefnummer tijdens de verenigingsavonden werd verspreid. Deze en andere initiatieven vonden veel weerklank, niet alleen in de kringen van immigranten doch ook bij velen die niet in Nederland werden geboren. De ledenlijst bevatte vier jaar geleden 100 namen, doch nu schommelt het aantal leden rondom de 800.

Op de een of andere manier schijnt de Dutch Immigrant Society een leemte te vullen in het leven van menige immigrant, of op z'n minst gelegenheid te bieden tot ontplooiing van initiatieven die wellicht anders niet tot ontvouwing zouden komen. Op een goeie dag zeiden sommigen: het zou wel aardig zijn om een eigen koortje te hebben, en het kwám er. Nu is het een heel koor geworden, dat onder de naam "Soli Deo Gloria" zijn hoogste lied zingt onder leiding van de heer D. Bakhuyzen. Het treedt regelmatig op, en heeft zelfs onlangs een grammofoonplaat de wereld in gezonden.

Van de zangkunst naar de orgelkunst is slechts een stap, en zo valt het dan ook niet te verwonderen dat de Dutch Immigrant Society de hand had in het toernee dat de fameuze Nederlandse organist Feike Asma verleden najaar door de staat Michigan maakte. Voor het Amerikaanse deel van de heer Asma's reis trad de Immigrant Society als sponsor op. Bij die gelegenheid zong het immigrantenkoor verscheidene liederen met begeleiding van de heer Asma.

Andere keren wordt het koor begeleid op het orgel door minder fameuze doch zeker niet minder toegewijde orgelisten als de voorzitter van de Immigrant Society, de heer Henry de Lugt, of theologisch student Pieter Boodt.

Vliegen.

Onze nationale luchtvaartmaatschappij heeft vele jaren lang een slagzin verkondigd "Vliegen is goedkoper dan U denkt". Immigranten die evenwel een reisje door de lucht naar het oude vaderland willen maken, vinden dat het met die goedkoopte nogal meevalt. Omdat eendracht koopkracht maakt, heeft de Immigrant Society getracht het vliegen voor haar leden iets goedkoper te maken. Reeds verscheidene jaren organiseert de Society vliegreizen met gecharterde toestellen van de KLM of van de Pan American Airways, met medewerking van Wagenaar's Travel Agency te Grand Rapids. Om voor deelneming in aanmerking te komen moet men een bepaalde periode lid zijn van de vereniging, wat allemaal nauwkeurig in wettelijk voorgeschreven bepalingen is vastgelegd.

Neen, de belangstelling voor het vaderland heeft men niet in Nederland achtergelaten. Dat bleek wel toen verleden jaar koningin Juliana en prins Bernhard hun zilveren huwelijksfeest vierden. De Immigrant Society zond toen een hartelijk gelukwenstelegram en enige dagen later ontving men een antwoordtelegram van de particulier secretaresse van H.M. de Koningin, jonkvrouwe Roëll, waarin werd gezegd dat "de koningin en de prins het meeleven van de Immigrant Society zeer op prijs hadden gesteld".

De bemanningen van de vliegtuigen waarmee de leden van de Immigrant Society reisden, zullen wellicht wel eens verbaasd hebben opgekeken, want het komt niet zo vaak voor dat een groep passagiers welgemoed boven de oceaan eensgezind "Daar ruist langs de wolken" zit te zingen... Geen wonder dat een Duitse stewardess eens welgemeend zei dat ze nog nooit zo'n groep reizigers had meegemaakt. Op Schiphol aangekomen, kwam het gebruikelijke Auf Wiedersehen er dan ook bijzonder hartelijk uit.

De Dutch Immigrant Society is echter geen reisvereniging. De vereniging wil zijn leden ook van tijd tot tijd een goede ontspanningsavond aanbieden. Zo zijn reeds ettelijke films vertoond over Amerika, Canada, Nederland, e.d. Onlangs heeft de Society contact met de Christelijke Filmactie in Nederland opgenomen om goede, verantwoorde films te bemachtigen. En het werk van de Immigrant Society groeit want ook in andere steden in de staat Michigan spreidt de vereniging de vleugels uit.

Fanfarekorps.

Een nieuw initiatief werd dezer dagen genomen. Men wil n.l. trachten een muziekvereniging op te richten. Een van de leden van de Immigrant Society, de heer R. Reindersma, 1848 Eastern Ave. SE, Grand Rapids (Tel. 245-4357) was in Nederland een geestdriftig lid van een fanfarekorps en zou in Grand Rapids eventueel ook een dergelijke vereniging willen oprichten. En als er genoeg interesse bestaat, komt die vereniging er dan ook wel. Wie weet zullen binnen afzienbare tijd muzikale immigranten de bijeenkomsten van de Immigrant Society met een vrolijk nummertje muziek opluisteren! Wie er voor voelt om als lid toe te treden kan zich in verbinding stellen met de secretaris, Mr. John Witte, 741 Prince SE, Grand Rapids, (Tel. CH 3-3544), of een der andere bestuursleden: Mr. Henry de Lugt, chairman, Mr. Luke De Vries, treasurer, Mr. Dirk Bakhuyzen, vice-president, of Mr. Clarence Visser, general adjunct.

Een groep leden van de Dutch Immigrant Society te Grand Rapids voor het vertrek van een trip naar Nederland.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

12 Mei Moederdag

Moeder

Een moeder die haar kindje draagt
vol liefde en verlangen,
die heeft een schone taak
in 't moederschap ontvangen.

Die, als haar kind het licht aanschouwt
het aan haar Heer weer toevertrouwt
en Hem dan vraagt om steun en kracht
Voor 't moeilijk werk dat haar nu wacht.

Een moeder die haar kind zo draagt
vol liefde en verlangen,
die heeft de schoonste gaaf van God
in 't moederschap ontvangen.

Gemka.

SPRING LEAGUE MEETING OF THE SOCIETIES IN GREATER EDMONTON

On Friday April 5th, 1963, the League of Women's Societies held their annual Spring Rally. Mrs. P. Van Ry, who was our president since 1957 thanked the League board, delegates and societies for the fine cooperation received in these past years. She then introduced to us our new president Mrs. Horace Baker, who served the League board as secratery from 1957-1960. Mrs. Baker expressed our appreciation for all the work done for the Legue by Mrs. Van Ry. After these 6 years we see twice as many societies as members of this League.

Mrs. Baker opened the meeting with a heartly welcome to everyone, the singing of Ps. H. 381 and Prayer.

Scripture reading followed, John 16: 29—17:5.

Our president then asked the speaker, Rev. M. Vrieze, to speak to us about: "The place of the Christian Women in Politics". (Dutch language).

Rev. Vrieze made clear with easy to follow examples what "the Polity" is. We all live in this world, this country and are as such a part of this political life. Every sphere of life has its own rules, its own laws. The government should look upwards towards God Who is the origin and has laid down all laws.

The place of the women in this political life? Better to ask the place of a Christian. We all are called in freedom for a certain task. We all should tell the government that they should reign over us with Christ. If there would be a possibility for a party on Christian principles we might be able to influence to such an extent that the Government starts to listen to our Lord Jesus Christ. We, as Christians, should do something. With every election we have to realize that we cannot vote for a certain party as they are not based on Christian Principles, but we have to vote for that man who seems to be closest to the idea of the Bible.

After an organ recital, Rev. Vrieze answered our questions.

With the singing of Ps. H. 413: 1 and 3, a collection was taken up for the Christian Reformed Youth Organization (Recreation Building).

Our Roll-call showed 12 of the 14 societies present.

We had many guests, e.g. from Duffield, Stony Plain, Tofield and Peers.

The president introduced the executive of the Board; the delegates were asked also to rise.

Ladies of the First Church Societies sang two beautiful songs and the "Theme song". We then sang this theme song for the first time with the whole League. We found it inspiring and hope to sing it in every League meeting.

Mrs. A. Kroeze of First Church closed this evening with prayer.

The refreshments after the meeting were served by ladies of the Second Church. We went home with thankful hearts.

Mrs. W. George Munnik,
League secr.

Tiende jaarlijkse zangersdag

georganiseerd door de "Christian Choir Association Crescendo" of Ontario Inc.

We zeggen Zangersdag, en zo zijn we ook wel begonnen in 1954 in Woodstock. Midden in de stad in een park toegankelijk voor een ieder die maar naar ons wilde luisteren, en daar is nog niets in veranderd.

In 1955 was Brantford de uitverkoren plaats en het ging al beter; volgens het plaatselijk nieuwsblad waren er wel 7 tot 8 duizend bezoekers.

1957 en 1957 werden in Elora Gorge Park gehouden en het ging steeds beter naarmate we meer praktijk verkregen; we hadden er nu zelfs al Brass Bands bij.

Voor 1958 en 1959 werd Binbrook gekozen, maar de zon was te fel en er was niet genoeg schaduw in de buurt om dit probleem op te lossen, zodat we weer terug gingen naar Elora voor de jaren 1960, 1961 en 1962. Op deze zangersdagen hebben we slechts tweemaal met regen te kampen gehad.

Voor dit jaar is ons oog gevallen op een park meer in het centrum gelegen en gemakkelijker te vinden, n.l. een park gelegen aan de Hwy. 5 en Hwy. 24, ongeveer 4 mijlen ten Noorden van Brantford, namelijk "Ontario Park".

Vele van onze koren zijn op deze dagen al ten tonele verschenen, en daar is plaats voor nog meer. Op deze dagen te zingen doet geweldig aan, je voelt je één in geest en streven bij het zingen van de liederen tot Gods lof en eer. Als Christenen zijn we dan één in lied en leven.

Ons lied rijst schallend naar omhoog,
Tot voor de troon des Heren.
Door in een jubelend betoog
Zijn grootheden te eren.
Ja allen kregen wij een stem,
Om te gebruiken tot eer van Hem,
Komt laten wij dan nu te saam,
Zingen tot de eer van Zijne Naam.

Er is nog plaats voor veel meer koren. Ons doel als beschreven in onze statuten is, te zingen tot eer en glorie van God door het zingen van Christelijke liederen. Koren die nog geen lid zijn en mee willen zingen op deze zangersdag op 5 Augustus, kunnen contact opnemen met de secretaris, Mr. C. Vandriel, 332 Dalhouse St., Brantford, Ont.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

③

Een Turks Bruidje op de foto!

Bruidje van Baglum met familie

Na vele glaasjes thee in het gezellige theehuis van Bâglum werd het tijd om op te stappen en gingen we op weg naar het huis van de bruid. Het hele dorp leek wel op een modderig doolhof en na veel hoeken te zijn omgeslagen, kwamen we in de buurt van het bewuste huis. Kippen en kalkoenen, zowel als katten waren onze weg gekruisd, maar in het straatje van de bruid leek het iets stiller. Op ongeveer dertig meter afstand bleven we staan en ging Ali heen om met de vader te praten. Tegen de muur van het lemen huis stond een uit elkaar genomen twee-persoons bed. Daarnaast lagen twee stapels dekens (gestikt) met lakens eraan vastgenaaid en ertussen wat linnengoed. Naar schatting lagen er zeker tien stuks. Dit was de uitzet die de bruid van haar ouders meekreeg en die daar dus voor het hele dorp stond uitgestald.

Na ongeveer vijf minuten kwam Ali terug met de mededeling dat ik naar binnen kon gaan. De mannen mochten, naar Mohamedaanse gewoonten, niet dichterbij komen en dus stapte ik alleen op het huis af. Ik vroeg mezelf af hoe dit alles zou gaan, want mijn Turks bestond in hoofdzaak uit wat woordenkennis. Gebukt moest ik door de lage deur naar binnen en kwam in een schemerdonkere ruimte met lemen muren terecht, waarin een ladder stond. Deze opgaande bevond ik me op een soort overloop, waar een jong meisje stond, die aan beide handen een verschillende handschoen droeg. Door gebaren vroeg ik haar of zij misschien degene was die vandaag zou trouwen, waarop ze bevestigend knikte. Op het portaal was het echter duister en beduidde ik haar dat ik alleen buiten in het licht een foto van haar kon maken. Ze schrok er echter van terug om met mij mee te gaan en wees op de deur, waaruit op dat moment enkele vrouwen kwamen. Aan de oudste vroeg ik of zij Büyük Anna was (grootmoeder) en een jongere vrouw, waarop het meisje veel leek, misschien Anne (moeder). Dit bleek inderdaad zo te zijn. Ik maakte weer een voorstel om mee naar buiten te gaan, maar zo gemakkelijk ging dat niet. De reden hiervan wist ik op dat moment niet, maar zou dat later gewaar worden.

Op fluisterende toon werd er tegen me gesproken, maar ik snapte er niets van. Weer ging de kamerdeur open en een oudere man kwam naar ons toe. Ik kon hem echter duidelijk maken, dat hij één en ander maar met Ali moest bespreken, die buiten stond te wachten. Hij ging de trap af en de vrouwen nodigden me uit in de zitkamer te komen. Stoelen waren niet aanwezig en kelim kleden bedekten de vloer. In de ene hoek zat een oudere vrouw op de grond en was bezig deeg uit te rollen op een plank. Ze deed dit met een dun stokje en had er grote vaardigheid in. Na een paar minuten was het kluitje deeg uitgerold tot een heel dunne, grote pannekoek. Op een vuurduvel stond een ronde vorm met boter, waarin straks het feestbrood gebakken zou worden. In een andere hoek van de kamer zat een oude man rubber laarzen schoon te maken en schoenen te poetsen. Beiden begroetten me hartelijk en ik wilde reeds op de grond plaatsnemen net als de anderen. De moeder kwam echter met een krukje aandragen en legde er een kussen op. Alsof dit niet genoeg was voor me, kreeg ik ook nog een schapenvachtje onder mijn voeten. Ze waren allervriendelijkst en daar zat ik dus. M'n zonnebril had ik naast me neergelegd en de grootmoeder vroeg al dadelijk of ze die eens op mocht zetten. Ze wist er niet goed weg mee, maar had 'em eindelijk toch vast op de neus staan. Toen hield ze haar handen voor zich uit en bewonderde ze aan alle kanten. De kleur die ze nu zag vond ze bepaald erg mooi, want ze riep een paar maal uit: "Cok güzel, cok güzel" (wat prachtig, wat prachtig). Op zichzelf en op de camera wijzend vroeg ze of ik zó een foto van haar wilde maken en natuurlijk beloofde ik dat. De oude man in de hoek informeerde of ik "Alman" was (Duitse) en toen ik zei "Yok, Hollanda" (Nee, Hollandse),, antwoordde hij: "Ah, Hollanda tamam" (Holland goed).

De vader kwam ondertussen terug van zijn "conferentie" met Ali en gaf toestemming om de vrouwen, inclusief de bruid, mee naar buiten te nemen en te fotograferen. We stommelden dus de ladder af, waar ons voor het huis een hele kinderschaar plus vele jonge vrouwen wachtten. Uit alle hoeken van het lemen huisje kwamen ze als muizen uit diverse gaten. Ze wilden graag allemaal op de foto, hoewel ze anders helemaal niet gefotografeerd willen worden.

Vermoedelijk had Ali tegen de vader gezegd, dat ik als buitenlandse het heel erg op prijs zou stellen als ik deze foto's maken mocht. Wellicht ook heeft Ali de vader ervan overtuigd dat het absoluut geen kwaad kon en dat ik de foto's van zijn dochter niet aan andere mannen zou laten zien. Maar... waar was de bruid nu? Opoe en Moe stonden al in de houding en ja, even later kwam ook het bruidje, dat ongeveer zestien lentes telde, het huis uit. Ze had zich in haar bruidsjapon gestoken, die van hardroze satijn was en driekwarts mouwen had. In een ommezien had ze zich dus verkleed in de enige slaapkamer, die het huisje rijk was en waar men op de grond sliep. Over haar hoofd droeg ze een doek, zoals al de andere vrouwen. Deze was echter van een mooiere stof dan gewoonlijk en zachtgeel van kleur. Van voren hingen er zilveren lovertjes aan, die op haar voorhoofd vielen. Haar donkerbruine haar hing in wel twintig kleine vlechtjes, waar doorheen wit en rood koord was gevlochten. Op die manier reikte het tot over haar knieholten. De handschoenen had ze niet meer aan en daardoor zag ik dat ze haar handen tot aan de polsen roodachtigbruin had geverfd. Dit wordt alleen voor zeer bijzondere gelegenheden gedaan. Grove kousen en beige zomerschoenen, die verre van nieuw waren, voltooiden de kledij. Ondanks het voor ons zo vreemde geheel, zag ze er erg lief uit. In Holland zouden we haar een flinke boerendeerne genoemd hebben, met de gezonde blos op haar wangen.

Om haar hals droeg ze een groot gouden muntstuk aan een zware dito ketting. Het was een pondstuk (pond of lire wordt gebruikt in Turkije), dat de waarde heeft van ongeveer 1250 tegenwoordige Turkse Liras en dat tot een deel van de koopsom behoorde, die de bruid zelf krijgt (en dus niet de vader). Het is de gewoonte dat de vrouwen deze en andere gouden sieraden steeds dragen. In geval van echtscheiding, of dat de vrouw om één of andere reden bij de man vandaan loopt, heeft ze altijd een waarde bij zich die ze eventueel voor geld kan inwisselen.

(Wordt vervolgd.)

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(27)

Bruce zag er zo neerslachtig uit. Het leek wel of zelfs het spreken te veel inspanning vergde; en zijn stem klonk zo zwaarmoedig. Het viel Randall sterk op en hij ging zitten om even te praten, even te zien of hij misschien kon helpen.

"Luister eens, Bruce, ouwe jongen," begon hij, "waar zit je eigenlijk zo over te piekeren, de laatste tijd. Je ziet er uit alsof je je laatste paar schoenen gekocht hebt."

"Is het zo erg, Randall?" antwoordde Bruce met een poging tot een opgewekte glimlach. "Ik wist niet dat ik me zo aanstelde. Het is eigenlijk niets bijzonders en ik kom er wel weer over heen. Maar ik heb die zwartgallige buien soms, dan lijkt me het hele leven hopeloos. Heb jij dat nooit?"

"Nee, dat kan ik niet zeggen. Misschien ben ik van nature meer optimistisch dan jij; of, en dat komt er waarschijnlijk dichter bij, ik heb nooit zulke klappen te incasseren gehad als jij. Maar dat komt dan zeker nog wel. Het leven is geen lolletje en ieder heeft zijn pak te dragen. Maar de een moet er toch wel dieper door dan de ander. Het spijt me voor je, Bruce. Ik wou dat ik iets voor je kon doen. Ik heb een hoop respect voor je..."

Hij hield zich plotseling stil en stond op. Ze voelden beiden de eerlijke warmte van dit ogenblik. Randall nam Bruce's hand en drukte die krachtig. Ze keken elkaar recht in de ogen. En er was iets onvergetelijk moois in dit ogenblik.

Randall keerde terug naar zijn kamer met een vreemde warmte in zijn hart. Toen hij weg was ging Bruce weer zitten op de rand van zijn bed.

"In elk geval," dacht hij met een vreemde voldoening, "hij is een reuze kerel. Daar ben ik blij om. Ze wordt zeker gelukkig met hem. Daar ben ik blij om."

• • •

Het dankdag-diner was een heel evenement voor wie niet naar huis was, en de eetzaal was goed bezet want de meeste studenten kwamen van te ver om heen en terug te reizen voor die paar dagen. De tafel was gedekt met een overvloed en weelde die de soberheid van de afgelopen weken meer dan recht vaardigde.

Maar wat dit diner voor Randall tot een bijzonder hoogtepunt maakte was het feit dat hij naast Fay kwam te zitten. Dat was meer dan hij voor mogelijk had gehouden. Aan dezelfde tafel te zitten had hij nog durven hopen, maar nu reikte hij haar de schalen met eten aan en keek haar in de ogen zonder er aan te hoeven denken dat iedereen op hem lette — het was geweldig. Ze hadden eigenlijk nog maar weinig met elkaar omgegaan, maar er was nu al een sfeer van hechte kameraadschap in hun gesprekken. Ze hadden ook zo veel gemeen waar ze over praten konden. En als er niets te zeggen viel voor het moment dan werd die sfeer niet onderbroken, maar zette zich voort in zwijgend wederzijds begrip. Ze hoefden niet te praten om zich op hun gemak te voelen. Ze voelden zich volkomen bij elkaar thuis. En toch voelden ze ook, dat ergens in de diepte een klip lag waarop deze prachtige vriendschap te pletter moest lopen en ze deden hun best om daar nu nog niet aan te denken.

• • •

Het speet Randall dat hij die afspraak gemaakt had voor Chicago. Maar toen hij 's middags de weelderige woning van Nita's vriendin gevonden had en de andere jongelui onmtoette, viel dat gevoel van spijt weer van hem af.

Nita stelde hem aan de anderen voor alsof ze practisch verloofd waren en dat ergerde hem; maar ze was zo charmant dat hij het haar ook maar vergaf. Er waren zes paartjes, allemaal van ongeveer dezelfde leeftijd en studerende. Voorl de meisjes waren uitgesproken chique.

Na een overvloedige maaltijd met de moeder van Nita's vriendin als gastvrouw, togen de jongelui de stad in. Ze ging eerst een film zien en belandden daarna ergens op een dansvloer. Om een uur of één aten ze nog eens en voor ze thuis waren gingen ze nog ergens anders dansen.

Hun gastvrouw ging blijkbaar uit van het standpunt dat jonge mensen het best hun eigen weg kunnen zoeken en zodoende was het bijna drie uur voordat vanuit de schemerige hoeken en zachte divans van de rijk gemeubileerde woning de paartjes eindelijk aanstalten maakten om te gaan slapen. De meisjes gingen eerst naar boven en de jongens bleven nog even een cigaret roken.

Randall had allerlei gedaan dat hij stellig niet van plan was geweest. Dat laatste dansje met Nita's lenige lichaam in zijn armen gekneld, haar zachte wang tegen de zijne, haar lippen fluisterend vlak bij zijn oor, haar springerige haar in zijn gezicht hadden hemzelf doen vergeten.

Toen de laatste gramofoonplaat uitgespeeld was had hij haar meegetroond naar een divan, schuil gaand achter allerlei klimplanten. En ze was zo gelukkig geweest dat het hem ook aangestoken had. Hij voelde haar ogen naar zijn lippen gaan, en zijn ogen naar de hare toen kusten ze. Toen ze elkaar weer aankeken zag hij een extatische vreugde in haar blik.

"Ran," vroeg ze met een plotselinge naieve ernst, spelend met zijn vingers die losjes op haar witte schouder lagen, "wat betekent een kus voor je?"

"Daar moet je me even tijd voor gunnen," antwoordde hij luchtigjes. "Laat 's even zien. Zoiets is me nog nooit eerder gevraagd. Ik heb het wel meegemaakt dat ze me rechtstreeks vroegen te trouwen, maar...

"Hoe idioot..."

"Laat me nu even uitpraten. Misschien kan ik je het best antwoorden met een passage van Cyrano de Bergerac.

"Wat is een kus..." en hij deed komisch dramatisch. "Een kus, als alles gezegd en gedaan is, wat is een kus? Een eed van trouw afgelegd in de dichtste benadering, een nauwkeurige belofte, het zegel op een belijdenis, een roze-rode punt op de letter "i" in liefde — hé, hoe vind je dat," vroeg hij met een grijns.

"Maar al die andere dingen die je zei, geloof je daar ook in?" vroeg ze zacht.

Haar ernst verbaasde hem plotseling. Ze wist toch wel dat het allemaal maar wat nonsens was. Daar hield hij het tenminste maar op. Hij antwoordde: "Natuurlijk niet. Wie gelooft nog in die onzin. Dat is ouderwets, kindje. Hier, moet je verder horen: 'Het is een geheim dat de mond verkiest als oor; een ogenblik van eeuwigheid gonzend als een bij; zoete gemeenschap in bloemengeur; een wijze om elkanders hart in te ademen, om elkanders ziel te proeven op de kelk der lippen'."

Hij eindigde met een dwaas dramatisch gebaar en verwachtte dat ze in een heldere lach zou uitbarsten om die zotternij. Maar ze lachte niet. Als haar ogen de waarheid spraken was ze dichter bij huilen.

Maar op dat ogenblik uitte een van de andere feestgangers een ware Indianenkreet, waarop allen overeind kwamen.

"Grote griezel," zei een van de jongens, "drie uur," en hij rekte zich geeuwend. "Kom kindertjes, ik verlang naar een donzig kussen."

Een ander riep: "Mankeert er iets aan dat je nu hebt?"

"Jawel, ze is te mager," riep hij terug en kreeg prompt een klap in zijn gezicht.

Randall was blij dat er een einde was. Hij reikte Nita de hand en hielp haar op de been. Ze rekte zich bedachtzaam als een jonge kat en verborg een geeuw achter haar hand.

"Welterusten," zei ze dan en ging naar boven.

Randall schold zichzelf uit voor idioot toen hij onder de dekens kroop. En toen zat Nita nog in de spiegel te turen. De twee meisjes met wie ze de kamer deelde waren al in bed en sliepen. Zij zat met haar knieën over elkaar geslagen, peinzend en toch bijna gedachteloos. Na een poosje draaide ze het licht uit en kroop zuchtend onder de dekens.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thankful hearts we announce that the Lord entrusted another daughter to our care
BERNICE JENNIFER
Rev. and Mrs. H. Van der Plaat.
A sister for
John Peter.
Madine.
Jonneke.
Aletta.
April 28th, 1963.
Williamsburg, Ontario, Canada.

Thankful unto the Lord we announce the birth of our daughter
PEGGY - MAE
A sister to Nancy.
Arnold.
Erick.
Fred & Sandra Fokkema.
April 29, '63.
29242 - 59th So.
Aubur, Wash., U.S.A.

Mr. and Mrs. John Pols of Oakwood Drive, R.R. # 3, Pickering, Ontario, announce the wedding of their daughter
FEMMY
to
Mr. TED VANDEVELDE
on Friday, May 24, 1963 at 7:30 P.M., the Lord willing, in the Rehoboth Christian Reformed Church, Toronto, 800 Burnhamthorpe Rd.
Rev. Francois Guillaume officiating.
Future address:
R.R. # 1, Maple, Ont.

After a lengthy illness, the Lord, in His love and wisdom, took unto Himself our dearly beloved daughter and sister
TRUDY,
at the age of 23.
Psalm 23:4, "Yea, though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil: for Thou art with me; Thy rod and Thy staff they comfort me."
Mr. & Mrs. James Vander Kooy.
Simon & Ina (Jimmy).
Catherine. Betty.
John. Jack.
Mary. Helen.
Corry. Richard.
Jim. Peter.
Caroline.
May 1, 1963.
R.R. # 5, Simcoe, Ont.

BARRIE AREA
Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.
Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Met grote dankbaarheid aan God geven wij kennis dat onze geliefde ouders en grootouders
WILLEM BELDMAN
en
HARMINA BELDMAN—MAAG
D.V. Zaterdag 18 Mei a.s. hun 50-jarige echtvereniging hopen te gedenken.
Psalm 23.
D. Beldman en gezin, Nanticoke, Ont.
W. Jansen en gezin, Dorchester, Ont.
J. H. Beldman en gezin, Dorchester, Ont.
G. Beldman en gezin, Epe, Holland.
J. Joldersma en gezin, Port Dover, Ont.
Ann Beldman, London, Ont.
Jan Wolters, Calgary, Alta., (verloofde).
W. Beldman en gezin, Byron, Ont.
B. Kobes en gezin, London, Ont.
Gelegenheid tot feliciteren: Zaterdag 18 Mei a.s., 2.30—5 p.m. in de Jarvis Community Hall, Jarvis, Ont.

Met dank aan God, hebben wij op 9 Mei 1963 met onze geliefde ouders en grootouders
P. HAMSTRA
Z. HAMSTRA—BOSKMA
hun 40-jarige echtvereniging herdacht.
(Ps. 103.)
Nijverdal, Ned.:
R. Westera.
Tj. Westera—Hamstra.
Belleville, Ont.:
J. Hamstra.
M. Hamstra—Venema.
Princeton, Ont.:
T. Hamstra.
J. T. Hamstra—Venema.
Burford, Ont.:
J. E. Hamstra.
A. Hamstra—Eygenraam.
Milton, Ont.:
R. Postma.
J. Postma—Hamstra.
Toronto, Ont.:
J. A. Eygenraam.
A. Eygenraam—Hamstra.
en 22 kleinkinderen.
281 Queen St. S.
Hamilton, Ont.

We thank God that on May 15, D.V. our dear parents
RONALD BOELENS
and
AUDREY BOELENS—EELKEMA
may commemorate with us the fact that they have been united in marriage for 35 years.
Their blessed children:
Waterloo, Ont.:
M. Boelens.
J. Boelens—Wynia.
Wyoming, Ont.:
W. Boelens.
F. Boelens—De Boer.
Kitchener, Ont.:
E. Hoekstra—Boelens.
W. Hoekstra.

Grootegast 1928 — Fenwick 1963
Zo de Heere wil hopen wij met onze geliefde ouders
ANNE VAN DER VEEN
en
JANTJE VAN DER VEEN—BOLHUIS
op 15 Mei de dag te herdenken, dat zij voor 35 jaar in het huwelijk werden verbonden.
Dat de Heere hun nog vele jaren mag sparen voor elkaar en voor ons, is de wens van hun dankbare kinderen.
Fenwick:
Bram & Feikje.
St. Catharines:
Nelly & Joop.
Beamsville:
Jet & Dirk.
Fenwick:
Jannie & Bernard.
en 8 kleinkinderen.
Balfour Ave.
Fenwick, Ontario.

Gevraagd:
KOK
m. of vr., ervaren en betrouwbaar, voor Juni, Juli en Augustus, voor Lodge in Muskoka district. Kost en inwoning en salaris naar bekwaamheid. Schrijf aan: P.O. Box 628, Huntsville, Ont.

On May 11th we hope to remember the 30th wedding anniversary of our parents
T. C. STRIKWERDA
and
A. STRIKWERDA—FEENSTRA
We are grateful to God that He has given us these Christian parents. It is our prayer that He may grant them much joy and happiness for the future.
Hawthorne, N.J., U.S.A.:
Andy & Hennie & 2 children.
Grand Rapids, Mich.:
Jean & Nick.
Bowmanville, Ont.:
Evelyn & Sieds & 2 children.
Grand Rapids, Mich.:
Richard.
Bowmanville, Ont.:
Elizabeth & Tom & daugther.
Hans.
Philip.
Fred.
116 Queen St.,
Bowmanville, Ont.

With gratitude to God we hope to remember, on May 11th, the 30th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents
KLAAS TALSMA
and
LOLKJE TALSMA—WIEGERSMA
We pray that God will bless and spare them for us all for many years.
Grace and John Van Niejenhuis.
Tena and Herman Prins.
Sylvia and Barend Spek.
Jerry and Grace Talsma.
Ann and Tiemen Korvemaker.
Sarah and Bill Feddema.
Herman.
Helen.
Mary.
Laura.
Gladys.
and grandchildren.
R.R. 1, Hampton, Ont.

On May 11, 1963, we hope to celebrate the 30th anniversary of our dear parents
DIRK ZWART
and
PIETJE ZWART—TALSTRA
As children we wish them God's blessing on this happy day and for the years to come.
Andrew & Arlene Zwart.
Lorraine & Walter Vos.
Mary & Francis De Vries.
Shirley & David Witt.
Dorothy.
Abel.
Thomas.
Gerald.
Thelma.
Gertrude.
and 8 grandchildren.
R.R. # 3, Carrying Place, Ontario, Canada.

The Lord willing, we hope to commemorate on May 12, the 30th wedding anniversary of our dear parents
ANDRIES GEERTSMA
and
WIETSKE GEERTSMA—VAN DER HEIDE
We hope that God will spare them for many years to come.
Chesterville, Ont.:
Sietze & Diny Geertsma.
Chesterville, Ont.:
George & Catherine Geertsma.
Iroquois, Ont.:
Henny & Henk Zandbergen.
Chesterville, Ont.:
Jack Geertsma.
Hamilton, Ont.:
Ruth Geertsma and Herman Stolk (engaged).
Chesterville, Ont.:
Trinkie & Henk van der Heide.
Chesterville, Ont.:
Homer Geertsma.
Chesterville, Ont.:
Jake Geertsma.
Chesterville, Ont.:
Birt Geertsma.
and 6 grandchildren.
Andries and Wilma live in Chesterville, R.R. 2.

With gratitude to God we hope to remember on May 12th the 25th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents
EVERHARDUS VAN KALKER
and
ANNECHIEN VAN KALKER—VRIEZEMA
That God may bless and keep them for many more happy years to come.
Jerry and Anja Jagt—van Kalker.
Jerry Riemersma and Betty van Kalker (eng.).
Clara.
Grandchild Edward.
40 Shirley Ave.,
Barrie, Ont.

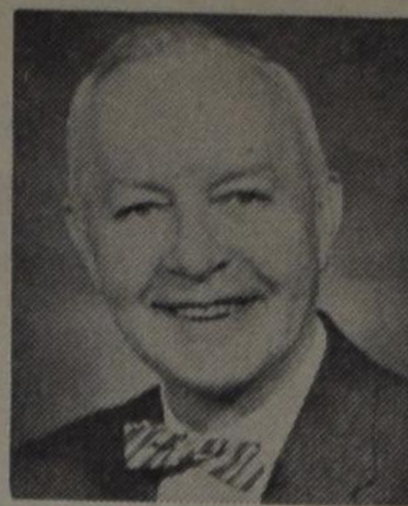
On May 18, 1963, the Lord willing, we will commemorate with our parents
Mr. & Mrs. J. VANDENBERG
the occasion of their 25th wedding anniversary.
That the Lord may bless and keep them for many years to come is the wish of their thankful children.
Abe and Elizabeth Vermeer.
(Randy). Hamilton, Ont.
Bill and Ann.
Ann and Richard.
Tina and Bill.
Nellie.
Peter.
Ronny.
Mary Jane.
20 Highway,
R.R. # 1,
Vinemount, Ontario.

The Lord willing, we hope to commemorate on May 19, the 25th wedding anniversary of our dear parents
WYBE MIEDEMA
and
ANNA MIEDEMA—VERBEEK
We pray that God will bless and spare them for us all for many years.
Klaaske & Harry Vander Kooij.
Robert.
Sam.
Donald.
Dirk.
R.R. # 3,
Mansfield, Ont.

On May 20, 1963, the Lord willing, our parents and grandparents
KLAAS HUIZINGA
and
GEPKE HUIZINGA (ROZEMA)
hope to commemorate the occasion of their 25th wedding anniversary.
It is the wish of their thankful children that they may be spared many years for each other and for us.
John & Annie (Heidinga),
(Ralph & Richard).
Hielkje & Johannes Veenstra,
(Karen & Shelley).
Sylvia & John.
Nieko.
Gertie.
R.R. # 2, Martintown, Ont.

EXPERIENCED LATHE HANDS or MACHINISTS
Required immediately by Progressive Canadian Industry.
Excellent working conditions. Good starting rate. Exceptional fringe benefits. Enjoy small town living in Ontario!
Phone or write Mr. L. B. Graham, Personnel Manager.
THE DOMINION ROAD MACHINERY CO. LTD.,
GODERICH, Ontario
Phone JA 4-7374

G. Broos
REALTOR
99 Centre Avenue, Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139
SO MUCH FOR SO LITTLE
$ 1300 down. Beautiful well kept 6 room, detached bungalow. Attached garage, ultra modern kitchen, coloured ceramic tiles bathroom, professionally finished study room in the basement, aluminum storm and screens, lovely garden, lot 60 ft. frontage, close to everything, early possession, asking only:
$ 15.500.00
A steal for the most discriminating buyer. Call for an appointment to convince yourself without any obligation.
Satisfaction Guaranteed
By Dealing Through Broos

Gaat U naar Holland ?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraagt vrijblijvend advies aan:
C. STEENHOF
43 CRANE AVE., WESTON, ONT.
Telefoon CH 1-0811

---

150 Acres Dairy Farm met Melkcontract
4 Mijl van Chr. Ref. Church en school. Mooi schoon huis met drie slaapkamers, voorkamer en keuken. Barn met waterbowls, varkenshok, cement silo, melkhuis met bulkcooler. 36 stuks jong en oud vee. Tractor, ploeg, eg, enz. enz. Vraagprijs $ 27.000.00 (Down $ 8.000.00.)
JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Dringend.
HUISHOUDSTER GEVRAAGD
in moederloos gezin. Chr. Ref. Hollands of Engels sprekend. 2 kleine kinderen. (Alberta). Brieven onder no. 1603, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Two Christian Reformed boys from Ontario, age 21, would like to make
ACQUAINTANCE
with two young girls. Send letters with snapshots to Box 1604, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For the operation of our newly acquired Orchard Ley Farms on highway at Brantford, we will require
TWO RELIABLE MEN
These are excellent opportunities for the right men in the handling of modern machineries and care of show herd, etc. In return for highest earnings with benefits. Good fairly new house available with modern conveniences. Call or write: Mr. S. H. Boersma, 60 North Park Crescent, Woodstock, Ontario. LE 9-3169. Or visit: Donald MacKenzie, Burford, Ontario.

FARM TE KOOP
Wanneer het buitenleven U aanlokt en U geld wilt maken, hier is de mogelijkheid. De gehele zomer een "market" op Uw eigen voorerf. 61 acres, dicht bij Lake Erie. Informeer (na 5 uur n.m.) 34 Sherman Ave. South, Hamilton, Ont. Tel. LI 9-2835.

In een gezin met vijf kinderen, tussen 6 en 16 jaar, waarvan de vader is overleden en de moeder in het ziekenhuis wordt verpleegd, wordt voor tijdelijk een
HUISHOUDSTER GEVRAAGD
Brieven onder No. 1608 aan Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Te koop:
MODERN RESTAURANT
in centrum van stad, Zuid-Ontario. 40 zitplaatsen. Open van 6.30 tot 6.30. Zondags gesloten. Woongelegenheid boven de zaak. Brieven onder Box no. 1607, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Dutch girl, 27 (U.S.A.) would like to
CORRESPOND
with a young man. Write to no. 1606, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted immediately: Highly experienced
SINGLE DAIRY MAN
to run some top quality Holstein on test, on three times a day milking. Wages $250.00 per month, plus room and board for right man. Write or phone J. E. Houck, Brampton, Ont., phone GLendale 1-3966.

For sale:
MEAT MARKET
in prosperous town in Western Ont. This large, bright store is well located in business centre. Good turnover, financial statement available. If you have been looking for a good business of your own, that provides security plus a good living, you are invited to write to No. 1605, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

LAKE MUSKOKA
375' prachtige meeroever, zand strand, 4 acres, 8-kamer huis, bewoonbaar in alle seizoenen, plus 3-kamer cottage. Geschikt voor kerkgroep of andere groepsexploitatie. $ 37.500. HI 7-5041 of P.O. Box 4, Don Mills, Ont.

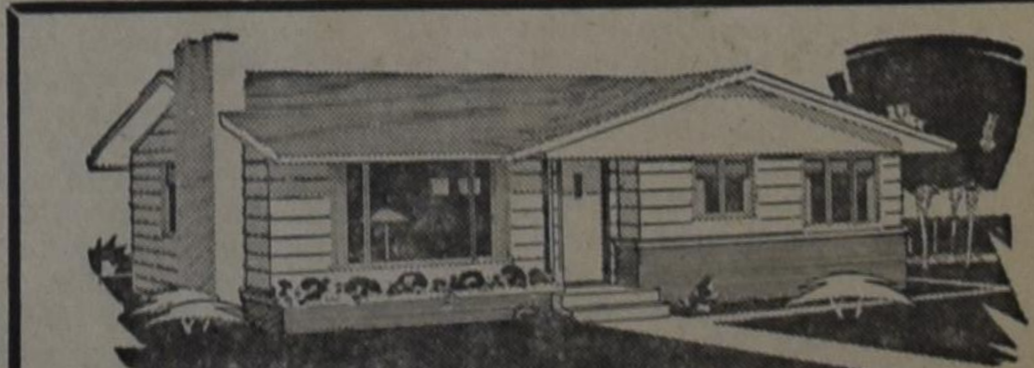
TE KOOP in the Niagara Peninsula, de
Chippawa Dairy Farm
200 Acres met volledige inventaris. 35 goede productieve melkkoeien, Jersey en Guernsey, meest stamboekvee. Melkcheque rond $ 1000.— per maand, kan opgevoerd worden omdat er een open melkquota is. De farm is gelegen aan highway en rivier, dichtbij Hollandse kerken en Christelijke School. Goed farmhuis voor twee gezinnen, basement en furnace. Goede dairy barn, 35 stanchions en 5 box stallen, nieuw melkhuis met bulkcooler.
Down $ 17.000, full price $ 57.000. Monthly payments $ 350.— (rente en aflossing inbegrepen) of $ 47.000 contant. 1ste mortgage kan blijven.
C. Verburg
R.R. # 1 FENWICK, ONT.

V.B.S.
(Vacation Bible School Materials)
Ask for information, NOW! and order from
Speelman's Bookhouse
10 Golfdown Dr., Rexdale (Ont.) - CH 9-6662
Bibles - Books - Printing - Duplicating.

Moederdag
Geeft Moeder een boek, of één van de prachtige Hollandse of Engelse grammofoonplaten uit ons sortiment.
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Rd. N.
Hamilton, Ont. - JA 2-1234
Open van 's morgens 9 tot 's avonds 9.

Verzorging van
AL UW REIZEN,
PASPOORTEN ENZ.
W. Vander Beek
623 West 5th St.
Hamilton, Ont.
Tel 385-6930

Voor een goed verzorgde reis per boot of vliegtuig naar
HOLLAND
boek bij
KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Het grootste reisbureau in Canada.
543 Brant St., Burlington
Open Donderd. en Vrijd. tot 9 uur. Zaterdag tot 6 uur.
Tel. NE 4-1813 (24 uur)

FOR COMPLETE SATISFACTION
When Buying or Selling Real Estate
CONTACT:
John Voortman
REALTOR
580 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.
or call John at 383-2157

Bent U in het bezit van het Middenstands-diploma en f 15.000.— contanten?
Dan kunt U ook in het oude vaderland een best melk- en zuivelbedrijf overnemen, dat een
RUIM BESTAAN
oplevert. Mét een huurwoning.
Inlichtingen en toezending van circulaire en omzetcijfers gaarne op aanvraag door Handelsbureau L. v. d. Kwaak, beëdigd taxateur voor de melkhandel, Plantersweg 48, LEERSUM, The Netherlands.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 .nd 547-1489.

THE CHURCH OF GOD

by Rev. L. Doezema

②

Last week we saw that the church is a new reality of God. We would continue with the two other points, namely that the Church is the Body of Christ and that the Church is a responsive organism.

If any expression has been often used in present day studies of the church it is the expression "Body of Christ". It is more than a mere metaphor, it is reality of Christ. New Testament exegesis has shown that the term "body" does not just mean an organism, a word that shows that it is one, a unity. The word "body" means that the church is a manifestation of Christ, the representative of Christ on earth. We do not say that Christ is the church as some do, making an identification which limits Christ. We say that the church is the manifestation of Christ here on earth. The church is not more than Christ nor other than Christ.

Several texts will show us that the church is Christ besides the many expressions which speak of the church as the Body of Christ. We have, for examples, Acts 9:4 and 1 Corinthians 1:13. In the first passage we have the words of Jesus: "Saul, Saul, why persecutest thou me?" In the second passage we read the words of Paul speaking to the church of Corinth about their divisions: "Is Christ divided?"

Christ must become manifest in the Christian and in the church. Christ must be formed in the church. Paul labored that Christ might be formed in the church of Corinth. The manifestation of Christ is Christ's own revelation of Himself. He does not leave that to the church in such a way that where the church is there is Christ. On the contrary where Christ is there is the church. "Where two or three are gathered together in my name there am I in the midst of them." He gathers by His spirit and Word. Christ is concretely in this world by His Spirit and Word. The Word was made flesh and dwelt among us. Now too, though He is not with us as far as His human nature is in heaven, He is with us with the concrete Scriptures as this lives in the church by the Spirit.

Ecclesiology cannot be separated from Christology and Pneumatology. Because the church is Christ, therefore we may say that it is one, holy, apostolic and catholic.

In every consideration of the church we find that it is often as difficult to refrain from giving a definition as it is to attempt a definition. An attempt at a definition will always show that we cannot express the limits of the church or do justice to the dynamic of the church. Perhaps it is better to see focal points of the church. If we have seen that the church is Christ, we have turned from ourselves to God's revelation for the knowledge of the church. We have not sought to know the church from any of our human categories nor our associations or attempts to realize the life of the kingdom of heaven. Since the formation and reformation of the church is the work of the Lord Jesus Christ, we must see the focal point of Christ on earth. That focal point is the Word. Where Christ is there is the church. So too we may say where the Word is there is the church.

Another focal point is to be found in the church's response to the Word of God. Here too we see Christ and His Word as it lives in the church. If the Christ is in the church the church will show that by its response to the love of God. A church is not a church unless it is a confessing church. By a confessing church we must mean a church that has given careful consideration to the Word of God's love in Christ and bears witness to that. Its witness is in word and deed. A church which does not express itself in word is not a mature church. And a church which does not show its response in good works is a dead church.

One of the important concepts of the church which has come to our attention in contemporary thought on the church is the word fellowship, koinonia. This expression from the New Testament is a rich concept which shows the relation to Christ and to one another. The fellowship which is the response of the church and the work of the Spirit is not a fellowship without a concrete point of contact with the Head of the church, Jesus Christ. The New Testament shows us that the fellowship of the church is from and into the Gospel. And at the same time this term fellowship shows us the intimate relation between the focal points of the Word and the confession. There is no confession possible or usable without or apart from the Gospel.

A variety of other expressions in the New Testament bring out important aspects of the church. They are related to these points that we have shown above and we shall not consider them therefore in this article.

In conclusion we wish to emphasize that in every revelation of God concerning His church, He shows us that the church is the object of His everlasting love. It is His church which He has chosen from before the foundation of the world. It is His church which He has purchased with His own blood. For the sake of the church He created the world. In His love He covenanted with His people and causes all things to be fulfilled according to His covenant. "All things work together for good to them that love God, to them who are the called according to His purpose."

In this world's affairs the church shall play the important role because the love of God is manifested in the church. There is a labor of love that is prescribed and instilled into the church. The task is difficult and the problems are many but the reward and fruit is great.

Research ship *Baffin*, flagship of hydrographic fleet, Department of Mines and Technical Surveys,, alongside the Institute's wharf. Next year she will be joined by similar-sized oceanographic vessel *Hudson* and later by replacements for three older vessels now in use.

Bedford Institute of Oceanography near Halifax, Nova Scotia. Offices, laboratories, are adjacent to marine storage sheds, deep-water wharves to serve fleet of scientific research ships. Helicopter, above, leaves flight deck or research ship *Baffin* just prior to 1962 voyage to high arctic.

Seawater samples taken from ocean at various depths are examined for salt content by Dr. R. F. Platford from Ralston, Alberta.

SCIENTISTS STUDY SECRETS OF THE SEA

Mankind's discovery, exploration, scientific observation and technological development of the earth's land surface is being repeated across the vast ocean areas of the world. Deeper in parts than the mountains are high, stretched over two thirds of the world's surface, totalling more than a quarter billion cubic miles, the oceans are of vital importance to man's continued well-being and development. Discovered through the centuries, explored superficially, charted mostly within the last century, the sea has but recently come under scientific observation. Food potential, mineral wealth, effects on man's environment, probable uses for the future — these are the reasons why scientists are now looking deep beneath the rolling waves and heaving swells of ocean waters, probing through ice-covered waters in polar regions. Studying samples of water, marine life, seabed rocks and silt, physical changes, temperature, chemical characteristics — this is how scientists are gaining their knowledge.

In Canada the science of the sea — oceanography — has for many years been carried on in proportion to the country's needs by government and university, providing an invaluable core of basic knowledge. Now, a concerted plan has been formed which will place Canada among the leaders in this field of science, will enable the nation to undertake its full share of responsibility in world oceanography, provide well for its own personal scientific, commercial and defence needs. On the Atlantic Coast near Halifax, Nova Scotia, has been built the $4,000,000. Bedford Institute of Oceanography. The oceanography vessel "Hudson", capable of operating anywhere in the world is to be commissioned soon. Three other research vessels are to follow; another oceanography institute and ship for the Pacific coast are planned. This will enable Canada to gain knowledge of the waters on her three coasts and inland seas, increase knowledge of her continental shelf and mineral potentials of sediments in continental waters, meet international obligations in studying the world's oceans.

Under the Canadian Committee on Oceanography, formed to coordinate and direct the national effort in oceanographic research, are combined the resources and facilities of five government departments, three universities, Canada's navy and air force. Physicists, biologists, hydrographers, geologists, meteorologists, chemists, other scientists and technicians, will sail in warm waters and frozen seas, delve into the depths, scrutinize the ocean bed, observe the mechanics of water masses, study effects on the atmosphere, then, in the laboratories of the Bedford Institute of Oceanography, study in detail the samples and information they collect — unravel the secrets of the last unknown frontier left on planet Earth.

National Film Board of Canada.

Once more:

The Professional Engineers

To the Editor:

Dear Sir,

Referring to your issue of March 29th, your feature 'From the Mailbag', I note that your correspondent CB while expressing an interest in facts continues to present the facts that he has in a distorted manner. He makes certain statements and says that they are endorsed by the Dutch Government. I quote verbatim from a report presented by the official representative of the Netherlands to the Conference of Engineering Societies of Western Europe and the United States of America:—

"The majority of Professional Engineers in the Netherlands are graduates of the Technical Hogeschool at Delft, which was until 1956 the only institution for third level education of university standard of professional engineers. A second Technische Hogeschool was founded in Eindhoven in 1956 and started courses in September 1957. Both are State-owned Institutes.

Graduates of a Technical Hogeschool are recognized as qualified immediately after graduation. It is common law that only graduates of the Technische Hogeschool of Delft and in the future of Eindhoven are titled 'Ingenieur' and write the abbreviation Ir. or ir. before their names."

If your correspondent will send me his name and address, I will be glad to put him right on the interpretation of salary surveys. He, for instance, indicates that the salary survey to which I referred is not an accurate indication of salaries paid because included in this survey are self-employed engineers. Twenty thousand nine hundred and sixty-five engineers reported their salaries in the survey to which I referred. The percentage of self-employed would be very small.

For the Association of Professional Engineers of the Province of Ontario,
T. M. Medland,
Executive Director.

We have given space to this letter from the Executive Director of the Association of Professional Engineers of the Province of Ontario. However, we want to close this discussion with this letter. The emphasizing of a few words in Mr. Medland's letter is ours, not his. We have checked on a few details and (having translated ourselves) found:

a. in a publication of the Netherlands Institute of Registered Engineers and Graduates from "Hogere Technische Scholen" (in the Netherlands) that the level of the examination for registration in this Institute is based on the requirements of the Associate Membership examinations of representative engineering institutions, taking into consideration special requirements of similar institutions in Canada, Australia and New Zealand.

b. that members of the Netherlands Institute are entitled to call themselves "Netherlands Professional Engineer" which is the equivalent for the Dutch word "ingenieur", abbreviated by "Ir." or "ir." before their names.

Our sincere thanks for the interest shown by the parties concerned.

Editor.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 20

ISRAEL'S ANARCHY, CULTURAL NEGLECT AND FALSE RELIGION

Judges 18

BACKGROUND NOTES

Of all the ups and downs of Israel in the days before the kings, never did the chosen people fall lower than in the years just prior to the appearance of Samuel. Samson had to carry on the fight alone, without the support of the people. After he died there was not so much as a lone fighter to wage the war of the Lord. In this period the self-willed religion, described in the last Outline, increased. The outline following this one will show the low point in morals reached and how the country was plunged into civil war.

Basic to the evils that plagued Israel was the disobedience of the people to carry out the command of the Lord. God had told them to drive out the inhabitants of Canaan. This Israel did only partly. To understand the attack of the tribe of Dan upon Laish, the sleepy city, one must consider which area the Lord had assigned to Dan (Jos. 19:40); and that the Amorites prevented Dan from taking over the allotted territory. In unbelief Dan gave up the good fight of faith. Once they turned away from the God-assigned territory, they sought a place which would be easy to seize. Thus they gave in to the promptings of sinful flesh.

In this framework of the neglect of their God-imposed task and their failure to take their inheritance, we must consider the deterioration in religious practices. We shall find that the neglect of the service of the Lord in life leads to the corruption of the worship of the Lord. Principles have a way of affecting all of life. Here the spirit of disobedience, which showed itself in the failure to take the land God assigned the Danites, manifested itself in their going their own way in worship.

Besides the cultural neglect and the wilful worship of Israel, the nation was plagued with the spirit of anarchy. Literally, anarchy means without a ruler. Actually, it means that when Israel had no king, every man did what was good in his own eyes. This accurately characterized Israel in this period. In culture, in religion, and elsewhere Israel did what was seemed good to itself. In this chapter there is not a single person who can claim our respect or deserve our sympathy.

Let us view the events in the light of Israel's anarchy, cultural neglect and false religion.

THE OUTLINE

1. **The search for an inheritance.** (vs. 1-10)
Earthly Canaan was the image and promise of the eternal inheritance of the people of God. It was an object lesson of the blessings of the covenant, a gift of God's grace. God assigned to each tribe its own area. Therefore, in failing to take over the assigned land the Danites despised God's grace and disobeyed His command.
Picture the situation among the Danites. Trace the way of the spies to Laish. Why was it wrong to seek for their own inheritance? Was this a kind of salvation by works? The easy way is often the wrong way. It will be necessary to see how disobedience here led to the neglect of the peoples' cultural service of the Lord and how it also led to sin in worship. Is it generally true that if man goes his own way in one area of life that he will likely do the same in other areas? Apply this to life today.

2. **The theft of a priest and an image.** (vs. 11-26)
Verse 3 indicates that the Danites recognized by the dialect of the priest that he was not an Ephraimite. Their curiosity was aroused. Why did they want to know whether their way would prosper? (v. 5). If we go the way of disobedience, contrary to the revealed of God, may we still ask if the Lord will bless us on that way? The fact that the priest sent them on with a blessing indicates that he was not really concerned with knowing the will of the Lord.
Who would ever think of stealing a Bible? The book itself would be a constant accusation of the theft. Why then did the Danites first take the image from Micah's house together with the other paraphenalia and then take the priest along too? This can be answered only if one sees how false the religion was. For the Danites (and for the priest) God was not the one to be served, but the servant to be used. A stolen priest was better than no priest and the image could give the people protection on their way and in the battle.
Why was the priest glad to go? Did he view this as a kind of promotion? (vs. 19). This was, he likely thought, the chance of a lifetime. Was being a priest an office, or just a job?
False religion leads to low morals. Micah's religion was no better than that of the Danites, but he did have a certain right of possession of the priest and the image. Is it a surprise to read that the theft of the priest and the image led to a might-makes-right attitude on the part of the Danites? Connect verse 26, and the return of Micah with the curse of Micah's mother upon his theft of gold (17:2). The curse was not taken away because the sin was not put away.

3. **The taking of the inheritance and the establishment of the false religion.** (vs. 27-31)
The entire tribe assumed the attitude of the spies. They neglected the fight of faith, but remained warlike, fighting now the fight of unbelief. They forsook the prescribed worship of God but remained religious, in fact becoming more religious. It seemed that they gained a double success.
The tragic irony of the story should not escape us. The Danites in their religion and morals had become like the Canaanites and now in the name of their self-willed religion they destroyed the Canaanites. They even prospered in their wickedness, for the city of Laish fell without great resistance. How long do the ungodly prosper?
Verse 30 indicates why this story is told. It depicts the depths of wickedness of Israel. This wickedness in morals and religion remained until the captivity. In fact, this was the cause of the captivity. Connect this story to the three things the Christian must know in order to live and die happily. Relate the sin of the Danites to the need of the coming of Christ.

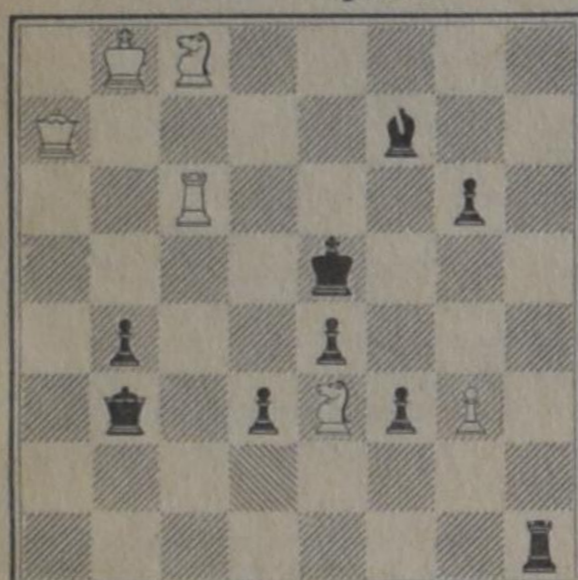
Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN MAY

No. 62
Author: R. Kintzig

Black: 9 pieces

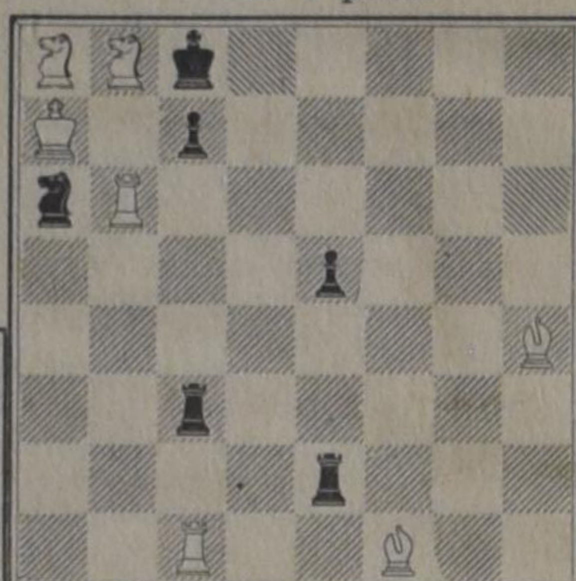

White: 6 pieces

White to play and mate in three moves (3 points)

No. 63
Author: C. S. Kipping

Black: 6 pieces

White: 7 pieces

White to play and mate in two moves (2 points)

NOTES

1. This first May Series consists of two quite normal problems. This time I am not giving an extra hard one for the diehards and an extra easy one for the beginners. Both of the problems have merits. I am sure that you will enjoy them.
2. No. 62 could bring you into trouble. Keymove, threat and variations are asked for. Be careful and do remember that usually in a three-mover the second white move in the threat means check for the black King. This is in answer to a few questions about this subject.
3. No. 63 is very interesting, guaranteed by the author's name. Kipping has made many other problems which are much more difficult than this one.
4. The next series will be published two weeks from now. Wait for the deadline next time.

Number Forty of a Series

A Visit to "Sunset Glow"

by Ineke Parlevliet

"Pancakes? Are you cra . . .?", Rita was going to say, but then she saw Cathy's swollen eyes and pleading expression. For a moment she hesitated. Then she said: "I really planned to bake bread with the flour and if we spread the butter very thinly perhaps it may last us a week . . . but you would rather have pancakes, wouldn't you, Cathy?"

"O, yes please, yes! We haven't had pancakes for ages! And perhaps we can save some for Mom and Dad when they come home again," Cathy added, convinced that her parents would be released before long.

Rita frowned her forehead. Pancakes for Mom and Dad! What a splendid idea. Why should she not try to bring them some tonight? Perhaps she would be allowed to see them! At least it was worth trying! If she only could find out where they were locked up . . . Maybe Bart had an idea. But when Rita went to the office, Bart was not there.

"He said that he would try to get some information about your parents, Rita," Mr. de Hoog said. "He left quite a while ago and should be back soon." He was right. Shortly after Bart came back. He smiled as usual, but Bart was the type who would smile even if his motor bike was stolen. This time, however, his smile seemed justified.

"I've good news!", he said. "Your parents aren't locked up in the cells of the Ortskommandantur, but in the Old People's Home. Several high officers have their rooms there as you know and the rest of the house is used as storage place for food, clothing and armoury for the Germans. Some Major seems to be in charge there, so be thankful that they are not in the direct vicinity of the Ortskommandantur. I talked to Van Voorst — it was hard to get hold of him though — but he said that as far as he knew there were no immediate plans to transport your parents to jail."

"What was van Voorst's opinion about the whole affair, Bart?", Rita asked.

"Oh, he was convinced that within a few days they would be released. It was just a scare, nothing serious was likely to happen," Bart said airily.

"You are a nice boy, Bart and a good worker, but a terrible poor liar! But thanks just the same! I'm going to bake some pancakes and now that Mom and Dad are in "Sunset Glow" I certainly want to try to bring Dad's medicine, and give them some food too.

It was almost 6 o'clock, and Rita had to hurry since the past month the Waterdammers had to be off the streets by seven sharp. Fortunately "Sunset Glow", the old people's home, was only ten minutes away from the house. And although she did not want to waste much extra time, Rita dressed with care, realizing that a neat and pleasant appearance might be to her own advantage. For a moment she scrutinized herself in the long mirror in her parent's room.

"Some glamour girl!", she thought ironically. "My hair hasn't had a permanent for two years! It's as straight as a poker . . . Powder and lipsticks are of such an inferior quality that it is wiser to do without. My dress — made from an old pieces of sheet cotton and dyed besides, looks far from elegant, but at least it's clean and whole . . . my shoes are wooden soles with hand-knitted straps on top, made with wool from an old sweater! And the one pair of stockings left to me have been mended over and over again . . . What a delightful appearance! I've never realized it so much before . . .!" Then she suddenly turned around. "Who cares about looks," she said, "as long as I can get in to see Mom and Dad, it doesn't matter." Then she rushed down the stairs and a moment later was on her way, a tin containing pancakes in her hand.

The two guards at the entrance of the building were civil enough to take the trouble to ask their Chief's consent at Rita's request. Rita waited in the big, white plastered hall, while a guard went to see the Major. Ten minutes later he came back and ordered:

"Komm 'mal herein!" (follow me). Rita did as he had bidden, not knowing whether she was to see her parents or not. She was rather familiar with the building. As a member of the Church Choir she had sung on several occasions for the aged men and women who used to live here. The faint, funny smell of deodorants and disinfectants still seemed to linger in the halls and it was almost a shock to Rita when she passed the former recreation room where, instead of the beautiful portrait of Queen Wilhelmina, now hung a huge photograph of Hitler, while the small square tables with their cosy table cloths had been replaced by two big ones, covered with maps and documents. The corridor split up into two smaller ones. The soldier took the one to the right and Rita followed him. She knew that the bedrooms of the aged people who were unable to climb stairs used to be here. The rooms were quite small compared to the large ones upstairs, which gave sleeping accomodation to about 16 men or women each. Rita noticed that some of them were locked with heavy bolts and wondered whether these rooms were perhaps being used as cells for prisoners, when she suddenly came to an abrupt stop. Someone inside one of the rooms began to sing. The tune as well as the voice was familiar to Rita: It was her father, who sang his favorite Psalm: The Lord my Shepherd holds me within His tender care . . . Before Rita had a chance to recover from her surprise, she heard her mother's voice, coming from the opposite room, joining her father's. Rita did not move. She listened attentively and tears of gratitude came to her eyes: "They sing . . . they sing . . ." she murmured softly. At this moment the guard who was walking ahead of her, turned around and yelled: "Walk on! Hurry up!"

Rita obeyed quickly, but the combined singing did not stop. "Whatever ill betides me, He will restore and bless . . ." the voices resounded and for the first time that afternoon Rita's fear left. God would take care of her parents.

The soldier turned another corner and then halted in front of a door which bore the name: "Major L. H. Staubritz". The name sounded vaguely familiar to Rita. She had heard it before, but when and where? She had no time to think about it, however, as the soldier, after a firm knock on the door, opened it and told her to go in.

"Fraulein von Dongen, Herr Major!", he reported, bringing the Hitler salute and clicking his heels sharply.

"Danke schön. Sie können gehen," (Thank you, you can go now) a civilized voice said. The door closed behind Rita and she was standing in the middle of a big room, which Rita recognized as the previous sitting room of the "Sunset Glow" staff. At the far end of the room stood a huge desk. Behind it sat an officer with thick blond hair and fine features. His steel blue eyes looked at Rita with a mixture of curiosity, light annoyance and surprise.

"What is your request?" His tone was cool, reserved, but not hostile.

"I would like to bring my parents some pancakes," Rita said and she realized how childish it sounded. She blushed and added hastily: "And I've some medicine for my father . . . he can't do without those pills since he . . ." She stopped suddenly. "What a fool I am!", she thought confused. "I'm saying the wrong things!"

"Since when? Fraulein von Dongen, please continue," Major Staubritz asked without a sign of malice or sarcasm in his voice.

Rita did not answer immediately. She looked at the officer's face, which remained without expression.

"Well?"

Again Rita hesitated. Then she said softly, but looking the German straight in the eyes: "Since he came back from the concentration camp in Amersfoort, Sir."

"I see," Major Staubritz said dryly. Then he continued: "I am sorry that I cannot grant your request. Prisoners of the Germans have no privileges. I cannot make any exception, as you will understand."

Rita bit her lips. If she had not been so dumb as to refer to the camp, she might have been allowed to see her parents! How stupid she had been! She turned the tin with pancakes around in her hands. Many questions were burning at the tip of her tongue, but she was not sure whether it would be wise to ask them. The officer seemed to have forgotten her existence. He did not speak nor move but looked absent-mindedly out of the window, which faced the back garden, now full of lovely and bright spring flowers.

"No wonder he has chosen this room for himself," it flashed through Rita's mind. "This room has always been the most beautiful of the whole house with its view of the green and peaceful meadows. And then this stylish furniture and decorations and all these books . . . It looks more like the room of a scholar than that of a Major."

Finally the officer turned around and said: "You can leave that medicine with me. I will take care that your father gets it."

"May I leave this tin with food here, too, Sir?"

"My prisoners don't starve, Fraulein. They are my responsibility, and I am sure you could use it yourself."

"I must look like a bean-stalk," Rita thought embarrassed, but at the same time the officer's words had given her enough courage to ask her most important question: "What will happen to my parents, Sir?" Against her will her mouth quivered and her heart pounded rapidly.

"They will be measured by my standards," was the mysterious reply. Then the Major pressed a button and a moment later a soldier came in.

"Please, show the Fraulein out, Herr Müller."

Rita rose from her chair, put the bottle with pills on his desk, whispered a soft: "Good bye, Herr Major," and walked slowly to the door.

"Auf Wiedersehn, Fraulein von Dongen," the officer replied, while he reached for some heavy documents on his desk.

When Rita was back on the street, her mind was in a turmoil. She was none the wiser than she had been an hour ago. She had not seen her parents, she still hadn't a clue as to what would happen to them and what the final outcome would be. Yet in a way, unexplainable to herself, the interview with Major Staubritz had given her some satisfaction. Major Staubritz . . . When had she heard this name before? And then she remembered: This was the same officer who had ordered the soldiers to give her mother her bicycle back, and who had personally issued an Ausweisz for her! This was encouraging news. Rita rushed home. It was almost seven o'clock!

At home a new surprise waited her. Dick was back. He told Rita that he would stay home for the time being. "I think it is my duty to do so, Rita," he said. "Mr. and Mrs. Doornbosch agree with me. I can't leave you alone to take care of the others. I'll sleep with Bart in one bed. If the Germans come at night to search, which is not likely to happen, I can hide in the closet and there won't be an empty tell-tale bed. If they come during the day, I've always a chance to disappear and if not, I'm not too worried anyway. They never bothered Bart either when they came for Mom and Dad."

Rita was greatly relieved that Dick had come to her assistance. The experiences of the last few years had made her nervous and easily upset. Too many horrible things had happened, of which Betty's arrest had been one of the worst till now. They had never head one word from or about the lonely Jewish girl again. Suppose they would never see Mom and Dad again either . . . It seemed unthinkable; yet things like this had happened in hundreds, perhaps thousands of families in Holland . . .

Dick saw his sister's unhappy face and noticed her quick change of moods. One moment she was full of hope and courage and the next she was in the depths of despair, imagining all kinds of sordid happenings.

"Come on, Rita, cheer up, A few hours ago you were in the best of spirits, now you are down again. All you need is a good long sleep. The trip to Doornbosch has tired you out. We don't have the resistance we used to have. Let's follow Bart's example and that of the others and go to bed."
"All right, Dick, let's go."

But Dick and Rita had only been in bed two hours or so when suddenly the whole family woke up from a terrible noise.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Niagara Falls, Ont., L. W. van Dellen te St. Thomas, Ont.

•

De classis Eastern Ontario van de Chr. Ref. Church heeft in haar vergadering van deze maand met grote meerderheid van stemmen besloten de komende Synode te verzoeken tot het instellen van een Particuliere Synode voor Eastern Canada.

De door de "Committee re Regional Synods" opgestelde instructie zal daartoe aan de Synode worden doorgezonden.

VERSCHIL

Waarom wordt de tweede dienst vaak minder goed bezocht dan de eerste? Dit probleem heeft menigeen reeds bezig gehouden en vaak tot lange artikelen in de kerkelijke pers aanleiding gegeven.

In het kerkblad *De Heraut* van de Gereformeerde Kerk van IJsselmonde lazen we onderstaande benadering van het probleem:

ZO ...... ZIET ...... DE ...... KERK ...... ER ...... OP ......
...... ZONDAG ...... - ...... MIDDAG ...... UIT ...... WANNEER
DE ...... MEESTE ...... MENSEN ...... DENKEN ...... DAT ...... DE
KERKDIENST ...... ZONDER ...... HEN ...... OOK ...... WEL ......
...... DOOR ...... ZAL ...... GAAN ......

MAARZOZOUDEKERKEROOKINDEMIDDAGDIENSTUITZIEN
WANNEERIEDEREENDIEMAARENIGSZINSKONNAARDE
KERKKWAMENWANNEERMENERGEENGEWOONTEVAN
GINGMAKENOMSMIDDAGSVOORIEDERWISSEWASJETHUIS
TEBLIJVEN.

(A.V.)

TEACHERS WANTED

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. is in need of

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2.

Qualified teachers preferred.

Salary according to teacher salary schedule.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.

(Five Rooms)

will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

TEACHER

needed for the lower grades.

Please send your application to The John Calvin Christian School Society, Mr. R. Klapwyk, Principal, College Ave., R.R. 6, Guelph, Ont.

Winnipeg Calvin School invites applications for the following openings in their teaching staff:

1 TEACHER
for grade 4 & 5.

1 TEACHER
for grade 3,

Attractive salary schedule, cost shared medical, hospital and pension plan and other fringe benefits. Send letter of inquiry to: Mr. J. Harris, Principal, 388 Martin Ave., Winnipeg 5, Manitoba.

The Ladner Chr. School is in need of

TWO TEACHERS

One for the lower grades 1-2 and one for the medium grades 3-5. Kindly write for application or information to Mr. W. Luymes, 6819 River Road, R.R. 3, Ladner, B.C. Location 12 miles south of Vancouver.

THE HOLLAND MARSH CHRISTIAN SCHOOL needs

2 QUALIFIED TEACHERS

for the '63-'64 school term, for grades 1—2, 3—4. Inquiries and applications may be sent to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

Drayton Calvin Christian School needs a

PRINCIPAL

for the coming school year. Four rooms. The society has a house in town. Also invited are applications for a

TEACHER

Grades 2 & 3. Please contact G. Lubberts, R.R. 2, Drayton, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Calvinistic Christian School of Wellandport is in need of

1 QUALIFIED TEACHER

for grades 6 and 7. Male preferred. Send applications to: Mr. H. K. Bergsma, R.R. # 1, Wellandport, Ont.

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL

in

METROPOLITAN TORONTO

requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable. Prospective applicants must not forget that Toronto is a very large city and what is more, it is an University centre, with nearly unlimited opportunities to increase academic and other educational standards.

Send applications to: S. Smilde, 367 North Taylor Mills Dr., Richmond Hill, Ont.

PIJNLIJKE ZEGEBEDE

Het in Nederland verschijnende "Centraal Weekblad" verstaat de kunst om iedere week naast lezenswaardige artikelen, tal van nieuws uit kerkelijke kring te geven. Hieronder behoren ook berichten, waaruit blijkt hoe door een op zichzelf onschuldige vergissing een pijnlijke situatie kan ontstaan.

Zo is het gebeurd, dat na de bevestiging van diakenen in hun ambt de gemeente de broeders moest toezingen. Bedoeld was dat de gemeente zou zingen Psalm 135 :1, een psalm die voor zulk een gelegenheid zeer geschikt is. Abusievelijk werd echter opgegeven Psalm 135:10, welke als volgt luidt:

Oren ziet men aan hun hoofd,
Maar zij horen er niet mee;
Zij, van ademtocht beroofd,
Zijn nog minder dan het vee.
Die tot hen om hulp genaakt,
Worde hun gelijk gemaakt.

Na enkele regels zong niemand van de gemeente meer mee. Dat was voor de diakenen stellig een pleister op de pijnlijke wond.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of a

TEACHER

commencing September 1963. Experience preferred, intermediate grades. Please send your applications to S. Visser, 50 Finkle Street, Woodstock, Ont. Phone 539-9202.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

NIEUW BLAD TE GRAND RAPIDS

The Grand Rapids, Michigan, Ver. Staten, is een nieuw blad verschenen: **Reflector, international survey of the Reformed Press.** Het blad beoogt belangrijke artikelen uit reformatorische bladen uit Nederland vertaald en/of verkort in het Engels weer te geven. **Reflector** kondigt in zijn eerste nummer aan dat het tracht zes keer per jaar te verschijnen, en wel in een omvang van minstens twaalf pagina's per **nummer.**

De redactieraad bestaat uit ds. H. van Tongeren, predikant van de American Reformed Church te Grand Rapids, en de heren Albert Bosscher en Henry Hoeksema, eveneens te Grand Rapids.

In een woord ter inleiding merkt de redactie op dat de noodzaak haar steeds duidelijker is geworden om meer bekendheid te geven aan wat zij noemt, "de reformatie die in de veertiger jaren plaats greep in de Gereformeerde kerken in Nederland." Na de tweede wereldoorlog zijn vele leden van deze kerken — de redactie bedoelt daarmee kennelijk die kerken die zich verbonden weten met de American Reformed Church — geëmigreerd naar Noord- en Zuid-Amerika, Australië en Zuid-Afrika. Ten gevolge van deze emigratie-beweging zijn kerken in deze werelddelen ontstaan. In Canada zijn deze kerken bekend onder de naam Canadian Reformed Church, in Australië als de Free Reformed Church, in Brazilië als Reformed Church en in Zuid-Afrika als Die Vrije Gereformeerde Kerke.

Het blad verschijnt in het Engels teneinde meer bekendheid te geven aan de meningen die in bepaalde reformatorische bladen in Nederland haar uitdrukking vinden.

Een uit **De Reformatie vertaald** artikel van prof. J. Kamphuis van de Theologische Hogeschool van de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt) te Kampen, over de ontwerp-kerkorde van de Christian Reformed Church vormt de hoofdmoot van het eerste blad van dit nieuwe journalistieke takje. Er zal over dit artikel vermoedelijk menige "boom gedrukt" worden.

(A.V.)

KONINKLIJK BEZOEK AAN JUBILEREND ARTIS

H.M. Koningin Juliana heeft begin Mei een bezoek gebracht aan de Amsterdamse dierentuin "Artis", welke het 125-jarig bestaan viert. De foto toont de vorstin in bewondering voor de flamingo's tijdens een rondgang door de tuin. Links Dr. E. F. Jacobi, directeur en rechts Drs. W. F. Westerman, voorzitter.

CANADA'S WERELDCONCERN VOOR LANDBOUWWERKTUIGEN

door Marcus Van Steen

(Can. Scene) — Het grote Canadese landbouwwerktuigenconcern Massey-Ferguson Limited is bezig met het bouwen van een nieuwe fabriek in Brantford ter waarde van $13.500.00, die begin volgend jaar gaat beginnen met de vervaardiging van een nieuw soort graanoogstcombine. Een belangrijk deel van het Noordamerikaanse bedrijf van Massey-Ferguson zal daardoor geconcentreerd worden in Brantford — de stad waar deze onderneming meer dan een eeuw geleden begonnen is.

De uitvinding van het gebruik van machines voor het werk op het land begon in Engeland, het land waar de revolutie op industriegebied begon, maar er werd in het begin weinig gebruik gemaakt van deze machines, omdat er een overvloed van goedkope landarbeiders beschikbaar was. De eerste toepassing van machines op meer uitgebreide schaal vond in de Verenigde Staten plaats, waar een chronisch tekort aan arbeiders was. De Engelse uitvindingen werden over de Atlantische Oceaan gebracht, verbeterd en uitgebreid en kwamen met de talrijke kolonisten die in het begin van de vorige eeuw de Amerikaanse grens overtrokken, Upper Canada binnen.

In 1855 werd door Alanson Harris, de zoon van een Doopsgezinde dominee in Mount Pleasant bij Brantford de eerste Canadese landbouwmachine ontworpen, een ronddraaiende hark om hooi bijeen te halen. De schuur, waar deze machine werd gemaakt, staat nog steeds bovenop een heuvel, uitziende over Brantford en omgeving, waar nieuwere modellen van deze eerste machine thans goede zaken doen.

Ook andere herinneringen aan Alanson Harris zijn er nog in Mount Pleasant — een rij van vier grafstenen die de graven van 4 van zijn kinderen aangeven, die allen jong stierven. Waarschijnlijk is het verlangen om weg te komen van deze plaats, waar hem zoveel lijden overkwam, de oorzaak geweest, dat hij in 1867 verhuisde naar Beamsville, waar de familie van zijn vrouw woonde. Daar opende hij een machinewerkplaats om zijn draaiende hooihark te maken en andere landbouwwerktuigen onder licentie van Amerikaanse fabrieken.

Amerikaanse werktuigen werden reeds door een aantal andere Canadese fabrikanten gemaakt, o.a. door Daniel Massey in een klein fabriekje in Newcastle. Daniel Massey en Alanson Harris kwamen beiden uit hetzelfde milieu, dat van de geharde pioniers, die reeds voor vol werden aangezien, belast met werk en verantwoordelijkheid op een leeftijd dat jongens van vandaag nog als kinderen worden beschouwd.

In 1872 kwam Alanson Harris in Brantford terug, waar hij een fabriek bouwde voor een grote verscheidenheid van landbouwmachinerieën; in 1879 concentreerde Daniel Massey zijn werkzaamheden in Toronto. In de volgende 10 jaren vormden deze twee grote ondernemingen de twee voornaamste rivalen op het terrein van Canada's landbouwwerktuigenfabricage, totdat Daniel's zoon Hart Massey (wiens naam is herdacht in Toronto's Massey Hall en Hart House) in 1891 kans zag de twee samen te brengen in de Massey-Harris Limited, met haar hoofdkantoren in Toronto en voornaamste fabrieken in Brantford. Jarenlang waren zowel Harris als Massey actief geweest op de buitenlandse markten in England, Australië en andere delen van het Britse Gemenebest. Als gevolg van de fusie begonnen ze nu een zeer sterke positie in te nemen op de exportmarkt. In 1911 begaven zij zich voor het eerst ook op de Amerikaanse markt, waar ze vochten tegen de invoerrechten, totdat ze in 1944 eindelijk gedaan wisten te krijgen, dat alle invoerrechten op landbouwwerktuigen die vanuit Canada de Verenigde Staten ingebracht werden, werden opgeheven.

In 1953 ging Massey-Harris samen met de Britse tractor en landbouwwerktuigen onderneming van Harry Ferguson onder de naam Massey-Harris-Ferguson Ltd. In de daaropvolgende tien jaar kocht ze een dieselmotorenfabriek in Engeland, Frankrijk en Italië, benevens productie faciliteiten in de Verenigde Staten. Naast landbouwwerktuigen worden thans ook machines voor de behandeling, het drogen en het opslaan van graan vervaardigd, benevens voermachines. De totale wereldomzet van de onderneming bedroeg in 1961 $519 millioen — wel een heel groot verschil met de ronddraaiende hooihark van nauwelijks een eeuw geleden.

Goedkoop Verfafbijtmiddel

Het verwijderen van oude verf kan een langdurig en moeizaam werkje zijn. Maar zie hoe Gillett's Lye U kan helpen, tegen een fractie van de prijs van gewone 'paint removers'. Los 1 busje Lye op in 1 quart water. Roer in een andere pan 4 volle tablespoons corn starch of bloem in 2 quarts water. Voeg dit papje, onder constant roeren, langzaam toe aan de Lye-oplossing, zodat U een dikke pasta zonder kluiten krijgt. Bescherm Uw handen met rubber handschoenen en strijk zo de pasta in een dikke, gelijke laag op het geverfde oppervlak. Doe kleine stukjes tegelijk en krab af met een schildersmesje, zodra de eerste tekenen van opdrogen te zien zijn. De oude verf gaat er zo gemakkelijk af. Dozijnen dergelijke tijd- en geldbesparende wenken zijn te vinden in een gratis 60 pag. boekje. Schrijf aan: Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke W., Montreal. (Adv.)

VRAGEN OVER CANADA

Vraag: Heeft iemand het recht om een in het buitenland gefabriceerd artikel als geschenk te ontvangen zonder daarover belasting te behoeven te betalen. Is het overeenkomstig de wet dat een dergelijk pakket aangetekend verzonden, geopend wordt?

Antwoord: Zo nu en dan voorkomende geschenkzendingen uit het buitenland kunnen slechts vrij het land worden binnengelaten binnen de beperkingen van de wet in de invoerbelastingen 690A — "Ongeregelde geschenkzendingen uit het buitenland of geschenken meegebracht door buitenlanders voor vrienden in Canada, zijn zolang zij geen reclamemateriaal, tabak of alcoholhoudende dranken bevatten, vrij van invoerbelasting, wanneer de waarde er van niet meer dan 10 dollar bedraagt . . ." In het aangehaalde geval dus van het horloge was dit onderhevig aan 30% algemene invoerrechten, 11% omzetbelasting en 10% accijnzen. Beide laatste belastingen worden geheven over de waarde van het artikel plus de invoerrechten. Alle goederen die Canada binnenkomen zijn onderhevig aan inspectie van de douane.

Vraag: In welke delen van Canada is nog zg. "homestead land" verkrijgbaar? Worden deze zaken behartigd door de federale regering of zorgt iedere provincie voor haar eigen land? Ik ben vooral geïnteresseerd in Brits Columbia.

Antwoord: "Homestead land" (door de regering aan kolonisten voorwaardelijk beschikbaar gesteld land) in de North West Territories staat onder beheer van de federale regering. In de provincies ligt de controle bij de verschillende provinciale regeringen en daar U dus vooral geïnteresseerd bent in Brits Columbia kunt U zich het beste wenden tot het departement van landbouw aldaar (Department of Agriculture, Province of British Columbia, Victoria, B.C.

Vraag: Zijn er in Canada leningen op lange termijn en tegen lage rente verkrijgbaar voor kleine zaken, bijvoorbeeld voor het bouwen van broeikassen? Tot wie moet men zich hiertoe wenden? En kan men ook een regeringslening krijgen om een eigen huis te bouwen?

Antwoord: De Farm Credit Corporation is belast met het uitlenen van geld aan landbouwers. Het drukwerkje: "Credit for profit" geeft U allerlei bruikbare inlichtingen over de voorwaarden voor een dergelijke lening. Ook regelingen voor het bouwen van broeikassen e.d. staan daarin omschreven, maar het beste kunt U zich wenden tot de Farm Credit Corporation in Ottawa. Leningen voor het bouwen van een eigen woning worden verstrekt via de Central Mortgage and Housing Corporation, die haar hoofdkantoor in Ottawa heeft, waar U dus nadere gegevens kunt betrekken.

Vraag: Is het mogelijk werkloosheidsuitkeringen over de post toegestuurd te krijgen of moeten die persoonlijk op het kantoor worden afgehaald? Bijvoorbeeld als men ziek is of buiten de stad en ver van het Unemployment Insurance Office woont?

Antwoord: Ja, onder de volgende voorwaarden: Wanneer de kosten van vervoer naar en van het dichtsbijzijnde plaatselijke kantoor bij elkaar meer dan $2.00 zijn, kunnen alle zaken in verband met iemands recht op werkloosheidsuitkeringen per post behandeld worden. Liggen deze kosten tussen 61 cent en $2.00, dan dient men de eerste maal persoonlijk te verschijnen, maar kunnen alle volgende 14-daagse rapporten en betalingen per post geschieden.

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U beheeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....